

19de JAARGANG, NR. 352
15 FEBRUARI 2021

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP DE PLAAT

Dave Brubeck, Eyeman All Stars,
 Mary Halvorson, Joan Benavent,
 Philipp Lemm, Malnoia e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

19 IM Eddie Engels (Jeroen de Valk)
21 Don Wilkerson (Erik Marcel Frans)
25 Europe Jazz Media Chart Februari

17,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2021

NR. 353 KOMT 8 MAART UIT

BERICHTEN

**Tobias Klein en Robert van der Padt
 adviseur bij Fonds Podiumkunsten**

Basklarinettist Tobias Klein en pianist Robert van der Padt zijn per 1 januari 2021 voor drie jaar benoemd als adviseurs van het Fonds Podiumkunsten. Zij zullen hun zegje gaan doen over subsidieaanvragen op hun werkterrein muziek. In totaal werden 37 nieuwe adviseurs en vijf nieuwe werkgroepvoorzitters aangesteld. Het Fonds heeft tientallen adviseurs, onder wie ook zangeres Monica Akahary, drummer Arend Niks, saxofonist Efraim Trujilo en gitarist Guillermo Celano.

**Twee Amerikanen benoemd tot
 'improviser in residence' van Moers**

Pianist Matt Mottel en drummer Kevin Shea (ook bekend als het duo Talibam!) volgen Maria Portugal dit jaar in Moers op als 'improviser in residence'. De twee waren in 2018 al 'artist in residence' tijdens het Moers Festival. De stadsimprovisatoren geven een jaar lang concerten en nemen deel aan projecten. Wanneer de twee dit jaar in levende lijve in Moers van zich laten horen is door de coronacrisis nog ongewis. Tot het zo ver is zullen ze zich online roeren. De 'improviser in residence' wisselt jaarlijks. De twee Amerikanen zijn nummer veertien in de reeks.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Met actuele berichtgeving op onze **digitale informatiezuil** op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

The Preacher Men in De Doelen, Rotterdam (17 januari 2020).
 (Foto: Joke Schot)

**DRIE ROTTERDAMSE PODIA BUNDELEN
 KRACHTEN TER ONDERSTEUNING JAZZTALENT**

Drie Rotterdamse podia, LantarenVenster, De Doelen en BIRD, slaan de handen ineen om jazztalent een podium te bieden. Ze gaan in hun programma meer ruimte maken voor de ontwikkeling van jonge jazzmusici uit Rotterdam, maar ook van elders. De gemeente Rotterdam ondersteunt de samenwerking financieel in het kader van het Cultuurplan 2021 – 2024.

"Tijdens jazz- en improvisatieconcerten van jong talent ontdekt de luisteraar nieuwe vormen, nieuwe ontwikkelingen en een nieuw geluid," aldus Frank Bolder (LantarenVenster) namens de drie podia. "Bovendien zijn optredens voor artiesten vaak een springplank naar grotere zalen en een groter publiek. Als podia vinden we het erg belangrijk om niet alleen de gevestigde orde in huis te hebben maar juist de nieuwe toestroom van jonge makers ruim te ondersteunen." De nieuwe samenwerking biedt een gegarandeerd aantal speelmogelijkheden aan jong talent dat aan het begin staat van een professionele carrière.

JAZZTIMES CRITICS POLL 2020**Musicus van het jaar**

Maria Schneider

Beste nieuwkomer

Immanuel Wilkins

BESTE GROEPEN**Klein ensemble**

JD Allen

Electrisch/jazzrock

Bill Frisell

Big Band/Groot Ensemble

Maria Schneider Orchestra

BESTE MUSICI**Trompet**

Ambrose Akinmusire

Trombone

Ryan Keberle

Klarinet

Anat Cohen

Tenorsaxofoon

Branford Marsalis

Altsaxofoon

Rudresh Mahanthappa

Sopraansaxofoon

Branford Marsalis

Baritonsaxofoon

James Carter

Piano

Craig Taborn

Toetsen

Craig Taborn

Gitaar

Bill Frisell

Bas

Christian McBride

Basgitaar

Steve Swallow

Vibrafoon

Joel Ross

Percussie

Adam Rudolph

Drums

Brian Blade

ZANGERS**Man**

Gregory Porter

Vrouw

Cécile McLorin Salvant

Groep

The Royal Bopsters

OVERIG**Componist**

Maria Schneider

Arrangeur

Maria Schneider

De Jazztimes Critics Poll geeft een overzicht van de beste musici 2020 volgens de vaste medewerkers van het Amerikaanse blad Jazztimes. Ze moesten zich concentreren op de prestaties van 2020 en niet een hele carrière beoordelen.

CHICK COREA NA KORT ZIEKBED OVERLEDEN

Chick Corea tijdens het North Sea Jazz Festival 2015.
(Foto: Tom Beetz)

Toetsenist Chick Corea is op 9 februari overleden. Hij was 79 jaar oud. Corea had een zeldzame vorm van kanker die pas recentelijk aan het licht kwam. Samen met Herbie Hancock en Keith Jarrett behoorde Chick Corea tot de bekendste toetsenisten van zijn generatie. Hij was ook een van de grondleggers van de jazz-rock.

Het openingssalvo - zoals All Music Guide het omschrijft - van zijn loopbaan was zijn tweede album 'Now He Sings, Now He Sobs' (opgenomen in 1966, verschenen in 1968) met bassist Miroslav Vitous en drummer Roy Haynes. Beroemd werd hij als sideman van Miles Davis op onder meer de platen 'In A Silent Way' en 'Bitches Brew'. Na zijn vertrek bij Davis richtte hij zich op eigen projecten. De groep Circle bijvoorbeeld, die hij samen met bassist Dave Holland en blazer Anthony Braxton vormde. Corea was ook oprichter van Return To Forever, het vlaggenschip van de jaren zeventig-jazzrock. Naast vaste kracht bassist Stanley Clarke speelden daarin onder anderen gitarist Al Dimeola en drummer Lenny White. Corea's compositie 'Spain' (van de plaat 'My Spanish Heart' uit 1976) werd een jazzklassieker. Naast andere prijzen ontving Chick Corea 23 Grammy Awards voor zijn diverse akoestische en elektrische albums. "Ik wil iedereen bedanken die tijdens de reis heeft geholpen om het vuur van de muziek te laten schijnen", zegt hij in een vlak voor zijn dood geschreven bericht op zijn website.

Evan Sherman. (Foto: Michael Weintrub)

DRUMMER VERDIENT BIJ ALS STRAATMUZIKANT

De New Yorkse drummer **Evan Sherman** (1993) verdient sinds de coronacrisis een deel van zijn kost als straatmuzikant. Hij begon daar drie maanden na de lockdown van maart 2020 mee en was onder meer te vinden op de hoek van 200th Street en Broadway in Manhattan (bij een fruitkraampje). Het komend voorjaar pakt hij mogelijk de draad weer op.

Sherman speelde onder anderen met het Jazz at Lincoln Center Orchestra, trompettist Roy Hargrove, bassist Ron Carter, de Dizzy Gillespie All-Stars en pianist Cyrus Chestnut. "If people had told me I'd be busking at this stage of my career - in front of a fruit stand, no less - I wouldn't have believed them for a minute", zegt Sherman 29 januari op vail-dailey.com. Hij speelde op straat met vier andere musici. Toen de winter inviel hielden ze op. Ze kregen voor hun optreden een vergoeding van de Jazz Foundation, maar moesten het ook hebben van de giften van voorbijgangers. Het leukst vindt Sherman de reacties van kinderen. "The kids would get up to dance and instinctively choreograph the most incredible moves", vertelt hij, "they showed us how everyone should relate to music." Het hoogtepunt van het jaar was de dag dat trompettist Wynton Marsalis een tijdje meespeelde. Hij was meegenomen door een programmamaker van televisiezender NBC, die voor The Today Show een reportage van het gebeuren maakte. Sherman: "That was an incomparable thrill".

Actuele berichten vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

Wadada Leo Smith. (Foto: Jimmy Katz)

WADADA LEO SMITH KRIJGT 50.000 DOLLAR

Trompettist Wadada Leo Smith is benoemd tot USA Fellow 2021. Hij krijgt uit dien hoofde een bedrag van 50.000 dollar van de organisatie United States Artists. Dat bedrag mag hij naar eigen inzicht besteden.

"The panelists were drawn not only to Wadada's singular voice as one of the most important living American composers, but also his legacy as one of the architects of the Association for the Advancement of Creative Musicians (AACM), an organization crucial to nurturing visionary talent and cultivating exciting new music", aldus de Lynnette Miranda, directeur bij United States Artists. Deze organisatie, gevestigd in Chicago, verdeelt elk jaar miljoenen. Dit jaar werden zestig vertegenwoordigers van alle takken van kunst begunstigd, onder wie verder uit de jazz ook Edward Jordan (saxofoon) en Tomeka Reid (cello).

Winnaar Tamara Lukasheva. (Persfoto)

WDR Jazzprijzen 2021 uitgereikt

Zangeres **Tamara Lukasheva** (categorie jazzcompositie), trombonist Matthias Muche (categorie jazzimprovisatie), Süd Beat Big Band (Jazz Nachwuchs) en PENG Kollektiv (Ehrenpreis) hebben 30 januari in Keulen een WDR Jazzpreis 2021 ontvangen. Ze kregen de prijzen tijdens een Preisträgerkonzerte met de WDR Big Band, dat op radiozender WDR3 werd uitgezonden. De jaarlijkse prijzen zijn bedoeld voor musici woonachtig in Nordrhein-Westfalen en zijn dit jaar voor de zeventiende keer uitgereikt.

Meer info over de winnaars: <https://bit.ly/39DWtCB>

OVERLEDEN

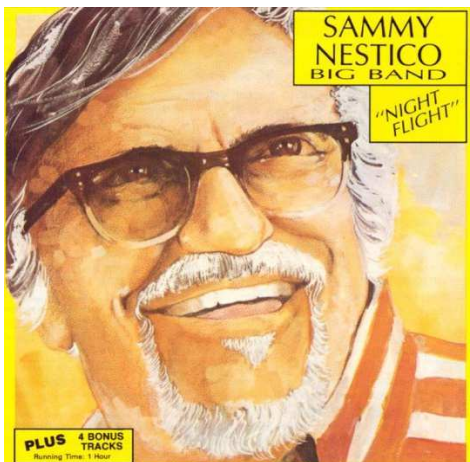
Eddie Engels in de jaren negentig.
(Promotiefoto)

Eddie Engels, 2 februari 2021 (84)

Zie het In Memoriam van Jeroen de Valk op pagina 20 van deze Jazzflits.

Janet Lawson, 22 januari 2021 (80)

Zangeres. Trad op in Amerikaanse clubs en ging op tournee. Had in de jaren zeventig en tachtig een eigen kwintet, dat een aantal platen maakte. Daarna werkzaam in het onderwijs op diverse niveaus.

Sammy Nestico op de hoes van een plaat van zijn eigen bigband.

Sammy Nestico, 17 januari '21 (96)

Arrangeur. Was een neef van tenorist Sal Nistico en heette aanvankelijk ook zo. Begonnen als trombonist in de bands van Charlie Barnet, Tommy Dorsey, Woody Herman en Gene Krupa maakte hij pas naam toen hij in de tweede helft van de jaren zestig voor Count Basie ging schrijven. Werkte dan voor militaire bands en bewerkte met Billy May oude bigbandhits in de serie van Time-Life. (jjm)

BID-voorzitter Ben van den Dungen. (Foto: Tom Beetz)

HAAGSE MUSICI STARTEN BELANGENVERENIGING

Met in het bestuur **Ben van den Dungen** (voorzitter), **Ellister van der Molen** en **Simon Rigter** is een belangenvereniging Jazz, wereld- en improvisatiemuziek Den Haag (kortweg BID) opgericht. De initiatiefnemers richten zich op professionele collega-musici in de regio Haaglanden en bejveren zich voor 'plek in onze stad voor onze muziek'.

BID wil namens Haagse musici het aanspreekpunt voor gemeentelijke politici zijn, Haagse jazzinitiatieven een steuntje in de rug geven en 'een nieuw fris elan in het jazzaanbod creëren'. BID gaat verder Haagse podia op Haagse makers attenderen. Onder de ruim honderd leden (stand 1 februari) bevinden zich pianist Rob Agerbeek, zangeres Marjorie Barnes, trompettist Nanouck Brassers, pianist Wolfert Brederode, saxofonist Paul van der Feen, bassist Sven Schuster, pianist Juraj Stanik en trompettist Michael Varekamp. Lid worden kost een 'symbolisch' bedrag van zes euro per jaar.

Meer info: <https://www.belangenverenigingbid.nl/>

JAZZ OP DE PLAAT

DAVE BRUBECK QUARTET Time Out Takes Brubeck Editions

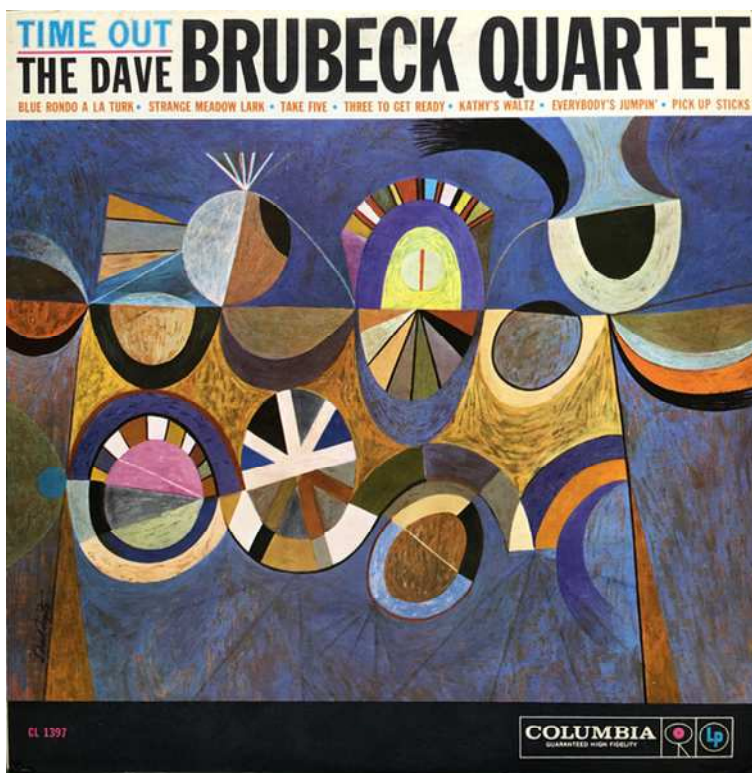
Dave Brubeck (1920-2012) en jazz is een moeizame combinatie. In de jaren vijftig kwam deze pianist, zoon uit een muzikale familie van het platteland van Californië, naar boven drijven. Als soldaat in WOII had hij op verzoek van zijn meerderen een jazzbandje geformeerd, wat hem zo goed beviel – beter dan zijn studie voor dierenarts waar hij ooit aan was begonnen - dat hij na zijn afzwaaien met een muziekstudie begon bij de Franse componist Darius Milhaud, die toen les gaf in Oakland, Californië. Milhaud was een van de weinige klassieke componisten die oor hadden voor jazz en geïnteresseerd waren in polytonale muziek en afwijkende maatsoorten.

Een van de vele hoestsontwerpen van de single 'Take five'/'Blue rondo a la turk'.

Dave Brubecks ster rees snel, evenals zijn populariteit en binnen de kortste keren stond hij bij jazzkenners en recensenten boven aan hun lijstjes. Zijn populariteit ging zelfs zo 'sky high' dat hij in 1954 als eerste jazzmusicus op de cover van het toen invloedrijke Amerikaanse tijdschrift Time stond. Of dat de katalysator geweest is van zijn keiharde val naar de bodem van de jazzappreciatie is speculatief, maar zeker is dat de bewondering van de jazzgemeenschap snel omsloeg in minachting en zelfs haat tegen de jazzpianist. Terwijl de rest van het publiek hem juist geweldig vond en steeds meer mensen hem op handen droegen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Originele hoestontwerp van 'Time Out'.

Brubeck-haat

In Nederland nam de Brubeck-haat aanzienlijke proporties aan. Radiopresentator en recensent Michiel de Ruyter, onbetwist dé jazzpauze van Nederland, verklaarde dat hij alle jazzmusici waardeerde en ze in zijn radioprogramma liet horen, met uitzondering van Brubeck, van wie hij vond dat zijn muziek niet te pruimen was. Een mening die ook in het jazzblad Jazzwereld enthousiast werd uitgedragen, zeker nadat in 1959 de elpee 'Time Out' was uitgebracht en met meer dan twee miljoen verkochte exemplaren de grootste jazzhit ooit werd. Met name dankzij de nummers 'Take five' en 'Blue rondo à la turk'. Over die muziek schreef Simon Korteweg in Jazzwereld: "De muziek bleef hol en leeg (...) en wat bij (Erroll) Garner sprankelt en danst wordt bij Brubeck loodzware en pretentieuze dramatiek." Het zijn nog vriendelijke woorden vergeleken bij zijn oordeel over het Brubeck kwartet: "vier doodzieke mannen die langzaam staan te kotsen hoewel ze daar eigenlijk ook al te ziek voor zijn".

De bewondering van de jazzgemeenschap sloeg midden jaren vijftig snel om in minachting en haat.

Hoe fel de aanval van de zogenaamde jazzkenners op Brubeck ook was, op het grote publiek had dit geen enkel effect. Zijn populariteit nam ongekennde vormen aan. Begin jaren zestig liep zo'n beetje elke student in Amsterdam met een pukkel, een juten schoudertas uit de militaire dumpzaak van Loe Lap, waarop met viltstift de naam van Brubeck groot was geschreven, vaak ook nog samen met de bijna zo populaire hammondorganist Jimmy Smith. Geen schoolfeestje zonder een aantal keren 'Take five' op te zetten, een singeltje met op de achterkant 'Blue rondo à la turk'. Geen elpee, want die was onbetaalbaar. Volgens de toenmalige critici swingde dit nummer niet en kon je er niet op dansen. Hoe terecht misschien ook, de critici hadden niet [...vervolg op de volgende pagina links](#)

door dat je er prima op kon schuifelen. De dure elpee was overigens vanwege deze twee nummers binnen de kortste keren uitverkocht en een paar maanden later kwam er een herpersing waarop deze titels met grote letters als 'featur-ed' nummers op de hoes vermeld werden.

Op je vingers fluiten

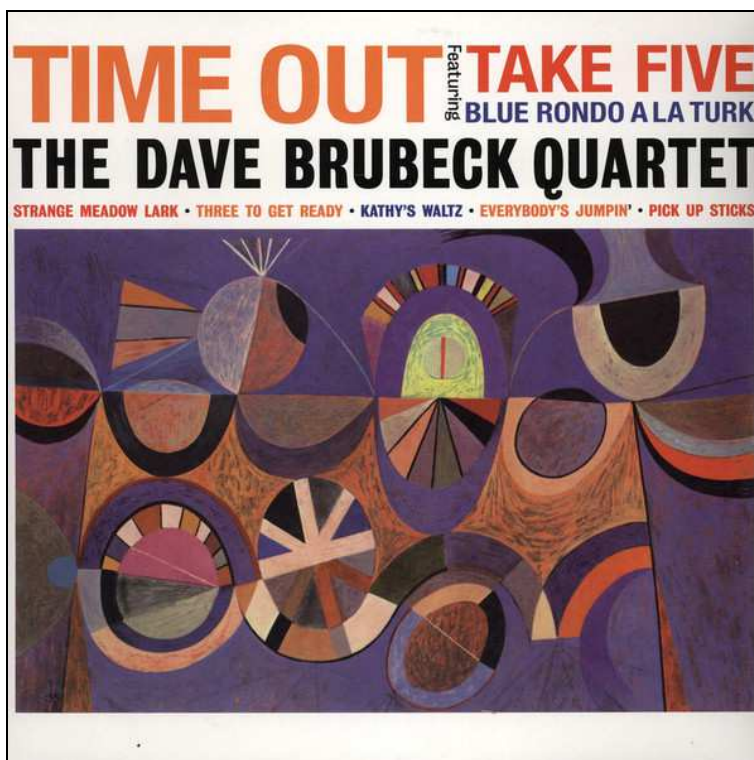
De jazzgeneratie van 2021 is grotendeels onkundig van de anti-Brubeck-campagne en beoordeelt deze muziek op zijn eigen merites. Daarbij is niet onbelangrijk dat jazz al jaren niet meer hoeft te swingen. Sterker nog, in veel gevallen swingt de hedendaagse jazz niet. Een van de eersten uit de anti-Brubeck-generatie die dit doorhadden, was pianist Misha Mengelberg: "Een beetje swingen, dat is net als op je vingers fluiten; je kunt het of je kunt het niet. Brubeck kon niet op z'n vingers fluiten. (...) Leuk improviseren kon hij wel. Een beetje aapnoot-mies-achtig, maar redelijk eigenwijs. Om kort te gaan: ik vond Brubeck veel leuker dan allerlei derdehands Charlie Parkers."

Het is met de kennis van nu veel logischer om Brubeck als een voorloper van de huidige jazzstroming te zien dan als een mislukte jazzpianist. Zijn grootste succes 'Time Out', bij het uitkomen door veel recensenten uitgekotst, werd door het publiek juist omarmd. Het publiek zag het goed, de jazzrecensenten hadden het bij het verkeerde eind. De site AllMusic.com maakt het nu goed door Time Out het maximum van vijf sterren te geven. En dat zijn grootste hit 'Take five', die hem rijk en beroemd maakte, toevallig het enige nummer op de plaat was dat niet door hem maar door zijn altsaxofonist Paul Desmond was geschreven, maakt niets uit.

Vreemde maatsoorten

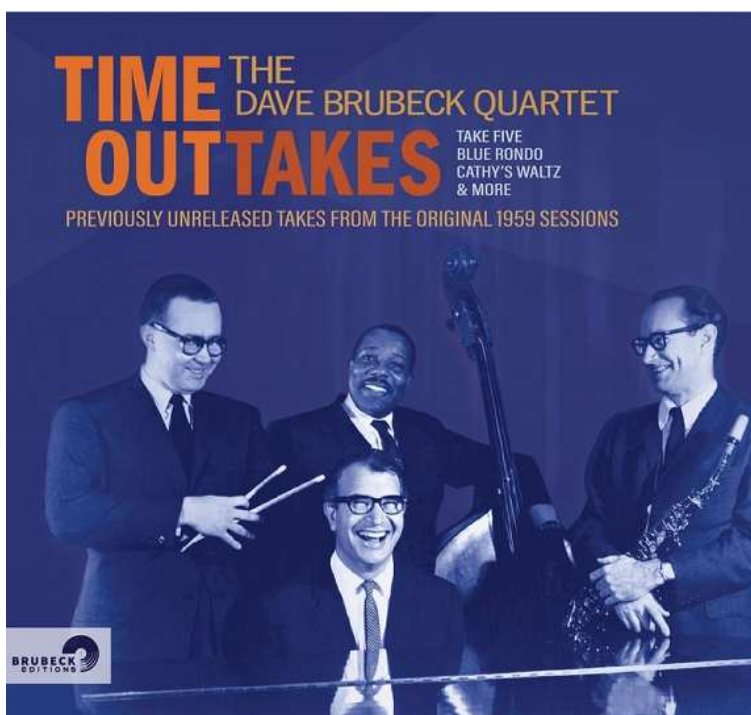
De titel 'Time Out' slaat op het feit dat Brubeck allerlei ongebruikelijke maatsoorten in de muziek verwerkte, zoals de titel van 'Take five' op het gebruik van de vijfkwarts maat slaat. 'Blue rondo' staat in de nog apartere 9/8 maat, die tijdens de solo van Desmond weer overgaat in de gebruikelijke 4/4 maat. In andere nummers wisselen 4/4 en 3/4 maten elkaar af of wordt de muziek in 6/4 maat gespeeld. In de oorspronkelijke hoestekst van Steve Race wordt dit een vorm van emancipatie in de jazz genoemd.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Tweede editie 1960 met 'Take five' groot op de hoes vermeld.

Een ritmische progressie die afgezien van een enkele jazzwals niet eerder was vertoond. Dat dit experiment met maatsoorten en ritmen zo aansloeg bij een groot publiek mag een wonder worden genoemd. Het is dan ook niet overdreven om te stellen dat Brubeck de eerste was die er slaagde om zogenaamd moeilijke jazz laagdrempelig en toegankelijk te houden. Steve Race noemde het in 1959 met een vooruitziende blik een pijlpunt die naar de toekomst wijst.

Net uitgebracht: de alternatieve 'takes' van 'Time Out'

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

En nu is er dan het nieuwe platenlabel Brubeck Editions van de familie Brubeck waarvan de eerste release niet eerder uitgebrachte alternatieve takes van deze historische sessie bevat. Op deze uitgave staat ook het toen niet uitgebrachte nummer 'I'm in a dancing mood', maar daar staat tegenover dat de nummers 'Everybody's jumpin'' en 'Pick up sticks' in één take werden opgenomen zodat daar geen alternatieve 'takes' van bestaan. De nieuwe uitgave bevat verder een ten onrechte als een jamsessie aangekondigd nummer 'Band banter from the 1959 recording sessions'. Het duurt slechts vierenhalve minuut en is op zijn best een soort repetitie te noemen waarin een aantal nummers snel worden doorgespeeld, meestal niet meer dan een paar maten lang, en waarop wat met elkaar wordt gesproken. Dat luister je één keer af en daarna nooit meer. Het interessantst is toch de vergelijking met de oorspronkelijk uitgebrachte 'takes'. In enkele gevallen zijn de verschillen klein en weinig significant, maar soms is het verschil groot.

Voor wie 'Time Out' nog niet in de kast heeft staan is het origineel een betere keus.

Het belangrijkste nummer is uiteraard 'Take five' en daar is het verschil heel groot. De solo van Desmond is minder uitgewerkt, min of meer in status nasce di zou je kunnen zeggen. Nog belangrijker is de lange drumsolo van Joe Morello waarbij de constante herhaling van het thema door Brubeck een enorme spanning aanbrengt. In de alternatieve take doet zodra Morello begint Brubeck er het zwijgen toe en horen we alleen maar een knappe drumsolo. De keuze in 1959 voor welke 'take' werd uitgebracht is terecht en ik maak me sterk dat de alternatieve 'take' nooit zo'n grote hit had kunnen worden. De alternatieve takes zijn dus vooral de moeite waard voor wie Brubeck compleet wil hebben. Voor wie 'Time Out' nog niet in de kast heeft staan is het origineel een betere keus.

Tom Beetz

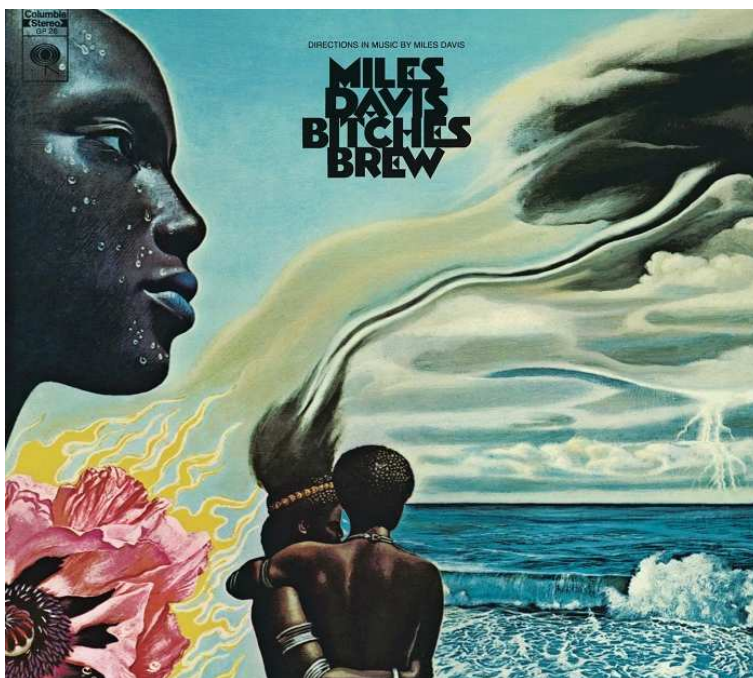
Bezetting:

Dave Brubeck (piano),
Paul Desmond (altsax),
Eugene Wright (contrabas),
Joe Morello (drums).

'Take five' live in Basel (1964):

<https://bit.ly/39RLGF1>

DE BESTE ALBUMS VAN DE JAREN 1970 – 1990

Miles Davis

Bitches Brew (Columbia, 1970)

Freddie Hubbard

Red Clay (CTI, 1970)

The Mahavishnu Orchestra

The Inner Mounting Flame (Columbia, 1971)

Chick Corea

Return to Forever (ECM, 1972)

Herbie Hancock

Head Hunters (Columbia, 1973)

David Holland Quartet

Conference Of The Birds (ECM, 1973)

Keith Jarrett

The Köln Concert (ECM, 1975)

Wayne Shorter

Native Dancer (Columbia, 1975)

Pat Metheny

Bright Size Life (ECM, 1976)

Weather Report

Heavy Weather (Columbia, 1977)

Pat Metheny

80/81 (ECM, 1980)

Joe Henderson

Mirror Mirror (MPS, 1980)

Jaco Pastorius

Word Of Mouth (Warner Bros., 1981)

Herbie Hancock

Future Shock (Columbia, 1983)

Jack DeJohnette's Special Edition

Album Album (ECM, 1984)

Wynton Marsalis

Black Codes (From the Underground) (Columbia, 1985)

Miles Davis

Tutu (Warner Bros., 1986)

Michael Brecker

Michael Brecker (MCA/Impulse!, 1987)

Betty Carter

Look What I Got! (Bet-Car/Verve, 1988)

World Saxophone Quartet

Rhythm And Blues (Elektra, 1989)

Ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan van het blad JazzTimes kozen de medewerkers in 2020 hun favoriete albums 1970- 1990. Meer info: <https://bit.ly/36SCSq1>.

BAARS/DUMITRIU/HENNEMAN/SOLA
Aforismen/Aforisme/Aforismes

Evil Rabbit

Nieuwsgierigheid is een onmisbare karaktertrek voor elke improviserende muzikant. Zo was altviolist George Dumitriu erg benieuwd naar wat zijn ervaren collega Ig Henneman hem zou kunnen bieden aan inzichten. Henneman op haar beurt hoorde de jonge Catalaanse cellist Pau Sola Masafrets spelen en nodigde hem uit om eens samen aan de slag te gaan. Toen het drietal besloot om ten huize van Henneman de snaren te laten spreken, schoof buurman Ab Baars aan. Met het houten deel van zijn instrumentarium (klarinet, shakuhachi) bleek hij een welkome aanvulling, en een nieuw kwartet was geboren. Door de inbreng van de jongere muzikanten klinkt dat heel anders dan een uitbreiding van het langlopende duo Baars-Henneman. Weliswaar zitten er Messiaen-achtige momenten in de muziek, en klinken de improvisaties soms sober en schurend, maar 'Aforismen/Aforisme/Aforismes' herbergt ook momenten van pure klankschoonheid. 'Laagveen', bijvoorbeeld, roept met zijn stapeling van langgerekte noten associaties op met de muziek van Arvo Pärt of Peteris Vasks. Door de legato manier van spelen van Baars klinkt de groep meer dan eens als een groep strijkers alleen. Op andere momenten zet hij zijn trillers en grillige ritmen tegen de strijkers aan, of posteren de snarenspeelers een pizzicato tegen gestreken noten of lange blaastonen. Alle vier beschikken de muzikanten over een fijnzinnig vormgevoel, zodat de elf improvisaties klinken als composities. Ieders bijdrage aan het totaalgeluid is voortdurend wezenlijk, en een goed gekozen stilte is daarbij even belangrijk als een geproduceerde noot.

Herman te Loo

Bezetting:

Ab Baars (klarinet, shakuhachi),
 George Dumitriu, Ig Henneman (altviool),
 Pau Sola Masafrets (cello).

Beluister hier tracks van het album:

<https://bit.ly/3jn697M>

JOAN BENAVENT
Sunrise
Sedajazz Records

De verpakking is wonderlijk - een cd-hoesje met een usb-stick - en de Spaanse teksten erop vereisen enige concentratie. Veel juichkreten, weinig concrete gegevens. Maar na even puzzelen kom je erachter dat we te maken hebben met een Spaanse tenorsaxofonist die tien jaar terug in Den Haag afstudeerde. Voor deze opnamen keerde hij even terug naar het noorden om met een gemengd Nederlands/Spaanse bezetting 'Sunrise' op te nemen. De muziek heeft daarentegen geen geheimen voor Jazzflitsers. Leider Joan Benavent zit solide in de traditie, geïnspireerd door Coltrane en eerdere helden. Slagwerker Eric Ineke zal hem destijds op het Koninklijk Conservatorium hebben bijgebracht dat een jazzmuzikant allereerst stevig in vieren moet kunnen swingen. Zorg dat je dát voor elkaar krijgt, daarna zien we wel verder.

Dat heeft Benavent in zijn oren geknoopt. Vanaf de eerste noot knalt de ritmesectie energiek en voortvarend uit de speakers. Het repertoire bestaat voor de helft uit standards die soms een beetje, soms drastisch zijn bewerkt: neem 'Mean to me' in zesachtste, met een pedaalnoot onder de A'tjes. De overige stukken zijn eigen werk. Dat is net wat moderner maar staat de groove nooit in de weg. De leider zou soms wat minder noten, nootjes en notenslierten mogen spelen. Als om zich af te remmen, vertolkt hij ook enkele ballads, waaronder 'Skylark'. Dat kán hij met zijn warme sound en kennis van melodie, akkoorden en tekst. Waar vindt u zoiets nog vandaag de dag, meneer?

Maar de ster is trombonist Bart van Lier. Die wordt binnenkort 71 doch blaast speels, avontuurlijk en met een aanstekelijk soort virtuositeit. Na ruim een halve eeuw buffelen in de studio's lijkt Van Lier nog niets van zijn enthousiasme te hebben verloren. Een kandidaat voor de Boy Edgarprijs, of moet hij daar net als Ack van Rooyen eerst 90 voor worden?

Jeroen de Valk

Bezetting:

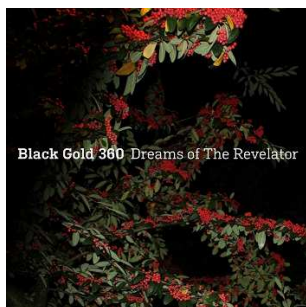
Pep Zaragoza (trompet), Bart van Lier (trombone),
 Joan Benavent (tenorsaxofoon), Miguel Rodriguez
 (piano), Steve Zwanink (bas), Eric Ineke (drums).

Bekijk hier een video over het album:

<https://tinyurl.com/txdj660q>

BLACK GOLD 360
Dreams Of The Revelator
Fifty Dollar Records

Corona houdt jazzmusici niet tegen om geweldige platen te maken. Dat bewijst de bekende, uit Manchester afkomstige en in Utrecht wonende, producer en instrumentalist Simon Sixsmith. Met vijf jonge Nederlandse musici maakte hij vorig jaar mei de cd 'Dreams Of The Revelator', alweer de vierde release als groep Black Gold 360 sinds het debuut in 2006.

De zes topmuzikanten, onder wie trompettist en flugelhornspeler Teus Nobel, bleven voor de gelegenheid thuis en namen daar separaat hun partijen op. Van samenspelen in de studio kon vanwege corona geen sprake zijn, maar dat hoor je niet. Dat is op zijn minst opvallend omdat jazz als geïmproviseerde muziek het moet hebben van musici die in een live-setting op elkaar reageren. Dat deden de mannen nu ook, maar ieder voor zich 'thuis'.

De werkwijze leverde een album met elf tracks op, die de makers zelf omschrijven als elektronische Indie-jazz. Er komen zeker synths voorbij, bespeeld door Smith, maar de heren overdrijven niet. Er valt weer volop te genieten van akoestische instrumenten en in het bijzonder van het geserreerde blaaswerk van Nobel. Black Gold 360 produceert swingende, ritmische, moderne jazz. Je hoort sporen van soul, triphop en funk. Maar het experimentele karakter van de nummers valt reuze mee.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Teus Nobel (trompet, triplo),
 Daan Herweg (piano),
 Coen Kaldeway (sax),
 Lucas Dols (bas), Bob Roos (drums),
 Simon Sixsmith (producer, extra instrumenten).

Actuele berichten vindt u op:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

ANNELEEN BOEHME
Grand Picture Palace
W.E.R.F. Records

Het is eerder opgemerkt maar de nieuwe Belgische jazzgeneratie valt op. Nu is België altijd wel leverancier van toptalent geweest, dat in veel gevallen met open armen door de Amerikaanse jazzgemeenschap werd ontvangen, maar het bleef toch beperkt tot enkelingen. Het aantal jonge Belgische groepen en musici dat op dit moment tot de jazztop behoort is aanzienlijk. Bassist Anneleen Boehme is een van hen. Zij maakte eerder indruk als medeoprichter van het LABtrio, samen met drummer Lander Gyselincx en pianist Bram de Looze, die nu net als Boehme alle drie tot de jazztop worden gerekend. Met 'Grand Picture Palace' laat Boehme overtuigend horen dat haar ideeën en mogelijkheden nog een stuk breder zijn dan ze zou kunnen laten horen met het LABtrio.

Met haar nieuwe groep Grand Picture Palace laat Boehme jazz en klassieke muziek met elkaar versmelten. Op Jazz Middelheim 2019 maakte deze nieuwe groep, die uit een jazzkwintet en een strijkkwartet bestaat, meteen indruk en kon een album eigenlijk niet uitblijven. Daarmee is ze zeker niet de eerste van haar generatie die het lukt om de juiste weg te kiezen in het vaak mislukte 'Third Stream'-experiment uit de jaren vijftig van de vorige eeuw. Ze is iemand die met haar sterke composities en arrangementen dit experiment tot excellente hoogtes heeft weten op te stuwten. De gespierde bas van Boehme straalt kracht en overwicht uit en staat in het middelpunt van de muziek, net zoals Charles Mingus dat in zijn groepen deed. Afwisselend vormen de leden van de strijkkwartet een geluid waartegen de bas comfortabel kan leunen. Het onderscheid tussen het strijkkwartet dat muziek uit de klassieke traditie speelt en het kwintet uit de jazztraditie vervaagt volledig en is niet meer relevant. Beide lopen door elkaar heen en vormen een organisch geheel waarbij het geheel meer is dan de som der delen. Boehme heeft met deze groep, die ook nog eens uit een meerderheid aan vrouwen bestaat, het glazen jazzplafond doorbroken en met de albumopener 'Carmina III.30', een Gregoriaans a capella gezongen nummer, afgerekend met de gebruikelijke jazzconventies.

Tom Beetz

Bezetting:

Anneleen Boehme (contrabas),
 Rob Banken (basklarinet), Cedric De Lat (trompet),
 Berlinde Deman (tuba), Matthias De Waele (drums),
 Juno Kerstens (cello), Rhea Vanhellemont (altviol),
 Linde Verjans (viol), Laura Kennis (viol).

Luister hier naar een stuk van het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=Orzjd1vZ6Wg>

EDDIE DANIELS
Night Kisses/A Tribute To Ivan Lins
Resonance Records

Opa vertelt: eerst zag je Ella, Dizzy, Basie en al die sterren op festivals zoals het North Sea. Toen waren ze er niet meer en kreeg je concerten onder het motto 'A Tribute to ...' en vul dat zelf maar in. Tegenwoordig hoor je op menig jazzfestival weinig reguliere jazz, maar dat is weer een ander verhaal. Intussen gaan die eerbetonen gewoon door, en het moest wel gek lopen als daarbij de Braziliaanse songwriter Ivan Lins over het hoofd werd gezien. En dus krijgt hij zijn tribuut door Eddie Daniels, die hier vooral klarinet en fluit speelt. Daniels wordt dit jaar 75 en Lins werd dat vorig jaar, dus dat is mooi meegenomen. 'Night Kisses' is een album dat afwijkt van wat we hier gewoonlijk bespreken. Een plaat zoals in vroeger tijd door Willem Duys werd gedraaid. Die hield van een bepaald soort jazz voor op de zondagochtend, met een croissantje en een koffie verkeerd op bed. Héérlijk rustig, maar intussen wel vakwerk dankzij zijn lidmaatschap van de Rogier van Otterloo- en Toots Thielemans-fanclubs. Vakwerk biedt ook Daniels, een absolute perfectionist op zijn instrumenten. Toen ik hem een kwart eeuw terug interviewde, had hij zich min of meer omgeschoold van jazzsaxofonist tot klassiek klarinettist. Dat ging met vele, vele uren studeren per dag. Van Pee Wee Russell moest hij weinig hebben, wel was hij positief over Buddy DeFranco, die zich ook al te pletter studeerde. Dat begon er een beetje op te lijken. Mocht Daniels de beste klarinettist van de wereld worden, zo liet hij alvast weten, dan bleef hij ook bezig aangezien hij dan zichzelf uitdaagde.

Zo iemand speelt vrij risicoloos, aangezien hij elke technische misser als een blamage beschouwt. Maar anderzijds: luister eens hoe zuiver hij blaast in alle registers en hoe perfect getimed; of hij nou recht timet in een bossa of in triolen als de bassist gaat lopen. En dat allemaal ook op de dwarsfluit. Al even áf zijn de bijdragen van gevierde studioveteranen zoals de toetsenmannen/arrangeurs - en uiteraard 'Award'-winnaars - Bob James en Dave Grusin. Het spreekt al bijna voor zich dat ook de Awards voor dit album al klaar liggen.

Wie weet wordt dit nog eens studiemateriaal, en dan niet alleen voor klarinettisten en fluitisten. Aardig om te melden: enkele gemakkelijke successen zoals 'The island' (Começar de Novo) ontbreken; de producers maakten geen 'Greatest Hits' van dit album. Toch een klein risico. Liefhebbers van een melancholieke klarinet en een latin-repertoire in een sobere bezetting verwijs ik graag naar Michael Moores cd 'Bering'. **Jeroen de Valk**

Bezetting:

Eddie Daniels (klarinet, fluit, tenorsax), Josh Nelson, Dave Grusin, Kuno Schmidt, Bob James (toetsen), Kevin Axt (bas), Mauricio Zottarelli (drums) + Harlem Quartet (strijkkwartet).

EYEMAN ALL STARS
Sly Fly
Eyeman Records

Dansbaar, maar geen easy listening, dat stond de groep EyeMan All Stars voor ogen. Het kwartet rond tenorist Iman Spaargaren is stevig geworteld in de jazz en geïmproviseerde muziek. Deze mannen kennen hun klassiekers en hebben zich voor deze cd 'Sly Fly' laten inspireren door funk, Afro-jazz en samba. Iman blaast met een Wayne Shorter-achtige embouchure en intensiteit. Hij gaat er vol in en schuwt geen dubbeltonen of schurende improvisaties. De fender van Dirk Balthaus geeft de muziek een jaren zeventig-sfeer, maar hij speelt daarnaast de vleugel met een fris en helder touché. Het ritmeteam Hendrik Müller (bas) en Efraim Schulz-Wackerbarth (percussie, drums) spelen hecht en stuwend. De Motownsound is de inspiratiebron voor het nummer 'Sly fly' met een soepel wiegend ritme en een stuwende tenorsolo. Even zo leuk is 'New morning' dat speels en vederlicht uit de speakers rolt. Het dromerige 'Dreamstate' is een prima cooling down na een cd met dansbare grooves.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Iman Spaargaren (tenorsax), Dirk Balthaus (Fender Rhodes, piano), Hendrik Müller (bas), Efraim Schulz-Wackerbarth (percussie, drums).

Maak hier kennis met de Eyeman All Stars:

https://www.youtube.com/watch?v=DsMde_niezU

RODRIGO FAINA & CHANGE ENSEMBLE**Different Roots**
Red Piano Records

Dit album is het bewijs dat er onder de radar heel veel mooie muziek wordt gemaakt in ons land. De Argentijnse componist/gitarist Rodrigo Faina laat zich niet in een hokje stoppen, en heeft daarom het Change Ensemble opgericht met muzikanten uit de gecomponeerde én geïmproviseerde muziekpraktijk. Het feit dat een aantal leden ook deel uitmaakt van het Clazz Ensemble (met een zelfde doelstelling) kan geen toeval zijn. Faina laat zich graag inspireren door de rijke literatuur uit zijn vaderland, en presenteert op dit debuutalbum, 'Different Roots' ook een aantal teksten van de grote Julio Cortázar. Het is niet de enige verwijzing naar zijn vaderland, want ook muzikaal horen we tango-invloeden in de mix zitten, al liggen die er niet dik bovenop. Faina verwerkt ze, met flinke scheuten modern klassiek, filmmuziek, rock en jazz tot een geheel eigen brouwsel dat onmiddellijk aanspreekt. Dat hij fijnzinnig te werk kan gaan, bewijst hij al in de warme klanken van de saxofoonsectie in het openingsstuk, 'Opening'. Maar in 'A Room full of people' trekt hij net zo makkelijk een stevige rock-beat uit de kast en mag zijn landgenoot Guillermo Celano een vlammeende gitaarsolo neerzetten. Het contrast tussen de strakke beat en het losse spel van de blazers is een extra element dat het stuk tot een hoogtepunt maakt. Faina weet goed raad met het zorgvuldig samengestelde ensemble dat op een bigband lijkt, maar ook strijkers, fagot en tuba bevat. De stem van Fanny Alofs wordt behalve voor de teksten ook instrumentaal ingezet, zoals in het hypnotische 'If I'm to live' waar ze boven het orkest uit wiekt. Solistisch is er verder te genieten van een ontroerende bugelsolo van Gerard Kleijn ('At night') en een goed sopraansaxverhaal van Nils van Haften ('If I'm to live'). Het album sluit af met het Metropole Orkest dat Faina's 'Dreams' speelt, een compositie die een hommage lijkt te zijn aan zijn landgenoot, filmcomponist Lalo Schifrin.

Herman te Loo**Bezetting:**Change Ensemble o.l.v. Rodrigo Faina,
Metropole Orkest o.l.v. Jules Buckley.**Luister hier naar een track van het album:**<https://rodrigofaina.com/change-ensemble-2/>**CAMERON GRAVES****Seven**
Artistry Music (New Arts International)

Op zijn nieuwe album 'Seven' werkt pianist Cameron Graves samen met bassist Max Gerl, slagwerker Mike Mitchell en gitarist Colin Cook. Op enkele tracks speelt ook saxofonist Kamasi Washington mee.

Graves en de anderen behoren tot een groep jonge muzikanten die onder de naam 'The West Coast Get Down' actief is in Los Angeles. Velen kennen elkaar al uit hun middelbare schooltijd in een stad vol problemen en racisme. Het streven is jazz en jazz-fusion te doen herleven, in de hoop daar opnieuw massale aandacht voor te krijgen. Er wordt in elk geval goed aan de weg getimmerd. Zo bracht saxofonist Kamasi Washington enkele jaren terug het dubbelalbum 'The Epic' uit, waarmee behoorlijk wat publiciteit werd gegenereerd.

Graves, die opgroeide met heavy metal en daarna jazz en klassieke muziek studeerde, omschrijft zijn nieuwe album met eigen composities als 'trash-jazz'. Volgens de documentatie zal de 'metal force' je een flinke dreun verkopen en die doelstelling wordt beslist waargemaakt. De luisteraar krijgt een behoorlijke dosis muzikaal geweld op zich af dat overigens wel goed gestructureerd in elkaar zit. Veel van de stukken zijn gebaseerd op melodisch-ritmische patroontjes, vaak in onregelmatige maatsoorten, die een tijdlang worden herhaald, met daar een stevig stuk slagwerk achter. Zware blok-akkoorden worden afgewisseld met korte, soms virtuoze solo's, onder meer van piano en gitaar. Gastsaxofonist Washington speelt enkele solo's, die wat bescheiden overkomen. De meeste stukken hebben een collageachtige structuur, waarin verschillende heftige elementen elkaar opvolgen. Er wordt geïmproviseerd, maar het gearrangeerde karakter van deze muziek staat voorop. Verrassend en in een totaal andere sfeer is 'Fairy-tales', een prachtig stuk solopiano, zonder ritmesectie, enigszins in de lijn van Erik Satie. Graves komt hier als (ook klassiek geschoolde) solopianist goed uit de verf.

Ruud Bergamin**Bezetting:**Colin Cook (gitaar),
Kamasi Washington (sax),
Cameron Graves (piano), Max Gerl (bas),
Mike Mitchell (drums).

MARY HALVORSON'S CODE GIRL
Artlessly Falling
 Firehouse 12 Records

Gitariste Mary Halvorson is een van de meest veelzijdige muzikanten van de New Yorkse scene: complexe partituren van Anthony Braxton, vrije improvisaties, ze draait er haar hand niet voor om. Met haar groep Code Girl begeeft ze zich op het pad van de art rock, waarvoor vooral Britse groepen model hebben gestaan, zoals Hatfield and the North, Slapp Happy en Henry Cow. Hoe mooi is het dan als je een van je grote helden, Robert Wyatt, kunt strikken als gastvocalist. Behalve de muziek schreef Halvorson ook alle teksten, en dat zijn hier gedichten in bepaald niet makkelijke versvormen als pantoum, vilanelle en sestina. De muziek laat zich daarbij leiden door de ritmiek van de poëzie, en daardoor doet het album 'Artlessly Falling' (het tweede van de groep) denken aan de elpee 'Kew Rhone' van John Greaves en Peter Blegvad. Ook omdat de versvormen niet lijken op standaard liedvormen, krijgen de songs een onvoorspelbaarheid die ze erg aantrekkelijk maakt. De instrumentale solo's maken deel uit van de gehele vorm, en dat maakt ze sterk en to the point. De gitariste zelf blijft bescheiden in haar solistische bijdragen, maar de begeleidingspartijen en de invullingen zijn al zo uniek en eigenzinnig dat haar handtekening onmiskenbaar blijft. Dat laatste geldt natuurlijk ook voor de bijdrage van Wyatt. Het is heerlijk om voor het eerst sinds lange tijd weer eens wat zangwerk van hem te horen. En zeker als Halvorson hem zulke pareltjes aanreikt als 'The Lemon trees' en 'Bigger flames'.

Herman te Loo

Bezetting:

Amirtha Kidambi (zang), Adam O'Farrill (trompet), Maria Grand (tenorsax, zang), Mary Halvorson (gitaar, composities), Michael Formanek (bas), Tomas Fujiwara (drums) + Robert Wyatt (zang)

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/r2uz9r7m>

FLORIANO INACIO JR.
Novas Raízes
 TOB The Montreux Jazz Label

In Zürich en omstreken is Floriano Inacio ongetwijfeld een bekende jazzmuzikant, maar wanneer ik zijn naam google vind ik verrassend weinig informatie. Toch heeft hij al vier cd's op zijn naam staan en deze laatste cd 'Novas Raízes' (nieuwe wortels) verdient toch echt aandacht, ook buiten de Zwitserse regio. Floriano Inacio Jr. is een Braziliaanse pianist en componist die wortel heeft geschoten in Zwitserland. Gelukkig heeft hij zijn gevoel voor samba en Braziliaanse jazz niet verloren. Sterker nog, hij heeft zijn medemuzikanten ook met dit Braziliaanse sambavirus geïnfecteerd. Op deze cd heeft dat geresulteerd in twaalf eigen stukken vol met Zuid-Amerikaans vuur en passie. De nummers zijn gevarieerd en er is veel ruimte voor solo's en improvisaties. Trombonist Nils Wogram valt op met een mooie hese toon en bevlogen solowerk. Inacio zelf is een pianist met klare lijnen en fraaie akkoorden. Hij houdt tijdens de uptempi de touwtjes strak en verslikt zich niet in een notenbrij. Het laatste nummer op de cd 'Samba da Vela' heeft een vliegende start waarbij Inacio op de cavaquinho speelt, een Braziliaanse minigitaartje, waarna de band losbarst in een uitnodigende samba die van elke saaië verjaardag een feestje maakt. Muzikant Gabriel Grossi speelt een fraai potje harmonica. In het aan Zwitserland opgedragen 'Samba pra Helvetia' soleert Grossi met een flair die de muzikale erfenis van Toots in ere houdt. Met de cd 'Novas Raízes' legt Floriano Inacio Jr. het fundament voor een meer dan lokale carrière. Zijn originele stukken, de soepele band en zijn frisse pianospel verdienen een groter podium dan een lokale Zwitserse stube.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Floriano Inacio Jr. (piano, Cavaquinho), Daniel Schenker (trompet, flugelhorn), Nils Wogram (trombone), Nat Su (altsax), Gabriel Grossi (harmonica), Lula Galvão, Oliver Pellet, Jr. Denden (gitaar), Dada Costa (percussie), David Linx (vocals), Dudu Penz (bas), Christophe Bras, Paulo Almeida (drums).

Luister hier naar 'Samba pra Helvetica':

<https://www.youtube.com/watch?v=6TBqnbZH83U>

THE LEX JASPER TRIO & STRINGS

Lexposure
Challenge Records

'Lexposure' geeft exposure aan de veelzijdige Lex Jasper: pianist, componist en arrangeur, met een grote staat van dienst, onder meer bij het Metropole Orkest, bij cabaretier Paul van Vliet en met jazzgrootheden als Toots Thielemans, violist Stephane Grappelli en de saxofonisten Phil Woods en James Moody. Nadat Jasper in 2019 ter gelegenheid van zijn zeventigste verjaardag het album 'Notes From The Netherlands' uitbracht, ligt er nu een album met uitsluitend eigen composities, waarin zijn trio wordt begeleid door een 21-koppig strijkorkest. Het trio met - naast de leider - gitarist Vincent Koning en bassist Frans van Geest, heeft de bezetting van het oude Nat King Cole Trio. De piano heeft de hoofdrol en de anderen begeleiden, al soleren ze soms ook.

De strijkers hebben, met aangehouden akkoordklanken zonder opvallende ritmische passages, meestal een achtergrondfunctie en zijn voorname-lijk sfeerverhogend. Enkele stukken echter, zoals 'As the decade passed' en 'Eccentric', openen met een door de strijkers a capella gespeeld thema, in een fraaie laatromantische stemvoering. Daar komt het vakmanschap van Jasper in naar voren, evenals in zijn composities die mooi uitgewerkt in duidelijke vormen zijn gegoten, soms volgens de klassieke AABA formule. De klank van het trio heeft ook zonder strijkers al grote dichtheid. Zo wordt het thema in 'Belle époque' in blokakkoorden gespeeld, terwijl de gitarist in hetzelfde register akkoorden in vieren neerlegt: een gewaagde combinatie, maar het werkt wel. In 'Prosperous and pleasant' horen we de zogenoemde Shearing-sound: close harmony-voicings in de piano plus de gitaar als toevoeging bovenop. 'Pedelex' refereert in up tempo aan cool jazz uit de jaren vijftig. De compositie 'The coming years' heeft iets van een cabaretliedje.

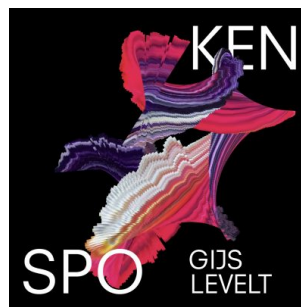
Te waarderen is dat Lex Jasper zijn eigen smaak heeft gevolgd en niet modieus poogt te doen. Hier dus geen DJ, scratch of rap. Evenmin horen we uitgebreide, ingewikkelde solo's. Dat een van de stukken 'Mellow treatment' heet, is een passende kenschets van deze mooie en goed in het gehoor liggende muziek. **Ruud Bergamin**

Bezetting:

Lex Jasper (piano),
Vincent Koning (gitaar), Frans van Geest (bas).

GIJS LEVELT

Spoken
Level T Records

Als er één blaasinstrument is waarmee veel met elektronica is geëxperimenteerd, dan is het de trompet wel. Al in de jaren zeventig opende Miles Davis de deur voor latere instrumentalisten als Jon Hassell, Nils Petter Molvær en Cuong Vu. Gijs Levelt, vooral bekend van typisch akoestische groepen als de Amsterdam Klezmer Band en STriCAT, koestert ook een heimelijke liefde voor effectpedalen in combinatie met zijn trompet. De coronacrisis bood hem de nodige tijd om daar thuis eens ongestoord mee aan de slag te gaan, en nu ligt er het resultaat in de vorm van het soloalbum 'Spoken'. Levelt koos voor een gevarieerde tracklist met atmosferische stukken, maar ook met imaginaire volksmuziek en beats uit de wereld van de dance-muziek. In de ambient-achtige sfeertekeningen is hij op zijn best. Het titelstuk, dat doet denken aan Miles Davis' 'Aura', het aan John Hassell opgedragen 'Jon' en het ominieuze, duistere 'Unanswered' maakt Levelt optimaal gebruik van zijn effecten en loops. Minder geslaagd zijn de stukken waarin wat harmonische opbouw wonderen had gedaan. De solo die hij speelt in 'Dizzy' is fijn en glashelder, maar het door hemzelf opgezette Balkan-blaaskapelletje dat de achtergrond verzorgt, blijft in één deun hangen. Bij herhaald beluisteren gaat het dan wat vervelen, en datzelfde geldt voor de minimale ritmetrack van 'Nacht'. Na de beginopzet zit er niet veel ontwikkeling in het stuk, en dat had het wel goed gedaan. In 'Bangalore' werkt de Indiaas aan- doende drone juist weer wel sterk en laat Levelt in zijn melodische solo horen dat hij zich grondig in de muziek uit het Zuid-Aziatische subcontinent heeft verdiept.

Herman te Loo

Bezetting:

Gijs Levelt (trompet, elektronica).

Hier is de teaser van het album:

<https://youtu.be/uZxTpXVvyZc>

PHILIPPE LEMM TRIO
First Steps
Outside in Music

Op 17 oktober 2020 overleed Angelo Di Loreto, de Amerikaanse pianist op dit album 'First Steps'. Hij werd slechts dertig jaar, was uiterst productief maar leed volgens philippelemm.com aan 'anxiety and depression'. Een jaar eerder waren de opnamen begonnen. Het hoesje was kennelijk gedrukt vóór zijn overlijden, want dat wordt niet vermeld. Informatie is wel te vinden op de genoemde website. We lezen daar ook dat de opbrengst van de verkoop wordt overgemaakt naar een passend goed doel: de National Association of Mental Illness.

Voor de geplande concerten wordt een vervanger ingewerkt. Dat zal niet makkelijk gaan, want dit trio is uitmuntend ingespeeld. Opvallend: de band heeft de bezetting van een klassiek pianotrio - piano, bas en drums - maar de inspiratie voor deze cd komt ergens anders vandaan. De musici kennen vast hun Bill Evans, maar groeiden zo te horen op met, laten we zeggen: 'de betere popsongs'. Twee songs komen daar letterlijk vandaan: bewerkingen van 'River' (Joni Mitchell) en 'Don't give up' (Peter Gabriel).

Maar ook het eigen werk lijkt daardoor beïnvloed. Ongehaaste melodieën die nadrukkelijk, noot-voor-noot worden vertolkt. Akkoordovergangen die eveneens met enig aplomb gepaard gaan. Ook hierin wijken Lemm cum suis af van de Tommy Flanagan's en de Bud Powell's, bij wie de 'changes' voorbij flitsen als paaltjes langs de snelweg.

Dit uitmuntend ingespeeld trio heeft de bezetting van een klassiek pianotrio, maar de inspiratie komt ergens anders vandaan: 'de betere popsongs'.

Typierend zijn ook de zware, plechtige baslijnen. Soms wordt de plaat wel erg bassig, als de pianist en de bassist unisono de donkere noten blijven doorhameren, terwijl de drummer ook al op laag gestemde trommels in de weer is. Dat wordt weer gecompenseerd door vederlichte improvisaties waarbij de pianist steeds op de voet wordt gevolgd, welke afslag hij ook neemt. De in Amsterdam geboren drummer Philippe Lemm bivakkeert in Nederland maar heeft een internationaal imago; zo ontmoette hij zijn medemuzikanten in New York, 2011. Het drietal speelde op grote festivals, won wat prijzen en was op tv te zien.

Voor wie nu jaloers wordt op die drummer met z'n dreadlocks in een knot: bij dit succes komt meer kijken dan zaken als een goede repetitieruimte en een excentrieke haarstylist. Op philippelemm.com zijn meerdelige cursussen te vinden: 'How to book a tour, part 1' - voor het regelen van een korte tournee - en 'part 2', voor een langere. En dat is nog maar het begin. Oef, wát een werk. Uw bassende recensent wacht toch maar tot weer de telefoon gaat.

Om even terug te komen op dit album: de bassist is zo te horen op contrabas én basgitaar actief. Naast de op het hoesje genoemde instrumenten - en die van de gasten, die een bescheiden rol spelen - horen we incidenteel ook gezang, gefluit en iets wat klinkt als een accordeon. Waar komt dat vandaan? Wellicht vergeten te vermelden te midden van de dramatische gebeurtenissen.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Angelo Di Loreto (piano), Jeff Koch (bas), Philippe Lemm (drums) + Simon Moullier (vibrafoon), Keita Ogawa (percussie).

Bekijk hier het Philippe Lemm Trio live:

<https://www.youtube.com/watch?v=o9gZH1rlrky>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS
Wij maakten voor u in Spotify een afspeellijst met nummers uit de in deze rubriek besproken albums.
Klik hier: <https://spoti.fi/36UsS6h>

TRIO MALNOIA
Hello Future
Outside in Music

'Hello Future', de tweede cd van Newyorker Jorn Swarts trio Malnoia, is een breed conceptalbum, geïnspireerd door sciencefictionfilms en -literatuur. Het trio vertelt met zijn muziek elf korte verhalen en verkent zo wat het betekent mens te zijn in het digitale tijdperk. De groep bestaat behalve uit pianist en componist Swart uit Benni von Gutzeit op altviool en Lucas Pino op basklarinet. Een bijzondere combi, die werkt doordat de instrumenten steeds van rol wisselen.

De cd is zeer genietbaar, ook zonder te weten dat Swart beïnvloed is door de sciencefiction en filosofie van onder anderen de beroemde schrijver Isaac Asimov en de iconische monoloog 'Tears in Rain' van Rutger Hauer in de film Blade Runner uit 1982. De kunstmatige intelligentie die Hauer speelt houdt, kort voordat hij sterft, een betoog over de schoonheid en verwondering die hij in zijn leven heeft ervaren. Malnoia bewondert zowel de monoloog als de bijbehorende filmscore.

Omdat bas en drums ontbreken, heeft de groep de ritmische en melodische wendbaarheid van een kamerensemble en kan de violist bijvoorbeeld akkoorden aanslaan als ware zijn instrument een gitaar, maar hij kan ook pizzicatopatronen spelen die als ritmische ruggengraat fungeren. De basklarinettist schakelt tussen melodie- en baslijnen en de piano is de grote verbinder met een combinatie van solistische en begeleidingspartijen.

Hoewel je een puur klassieke klankkleur zou verwachten – en je die ook deels krijgt – is 'Hello Future' wel degelijk een jazzplaat, zij het niet een hard-core swingende. De stukken van Swart zijn eerder beschouwend en introvert en dat past bij de thematiek van de tracks. Ontdekken wat het betekent mens te zijn in het digitale tijdperk en (zie de titel) een blik op de toekomst werpen, is nogal een opgave, maar de zwaarte van het onderwerp voorkomt niet dat het album licht en melodieus klinkt.

Hans Invernizzi

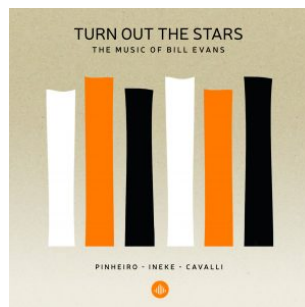
Bezetting:

Jorn Swart (piano),
 Benni von Gutzeit (altviool),
 Lucas Pino (basklarinet).

Luister hier naar het nummer 'First ocean':

<https://www.youtube.com/watch?v=-pfAUZEyNP8>

PINHEIRO/INEKE/CAVALLI
Turn Out The Stars/The Music Of Bill Evans
Challenge Records

Nu eens een eerbetoon aan een pianist door een gitarist: Ricardo Pinheiro, een Portugees die les geeft op de jazzafdeling van het conservatorium van Lissabon. Daar liep hij vast Eric Ineke tegen het lijf. Want de Nederlandse bopveteraan trekt de wereld over, overal het evangelie predikend volgens Philly Joe Jones. Op 'Turn Out The Stars' tapt Ineke uit een ander vaatje: dat van de vermaarde Bill Evans-trio's. Daarbij hoort een dienstbare (vaak vegende) drummer die niettemin exact die noodzakelijke tikjes en veegjes laat horen, een virtuoze bassist en een solist die in harmonisch opzicht alles dik voor elkaar heeft.

Dat alles horen we hier ook, zij het dat bassist Massimo Cavalli - docent op dezelfde school - zich wat meer inhoudt dan Scott LaFaro. Of dat een verbetering is, laat ik over aan de smaak van de luisteraar. (Met LaFaro-fans als Hein Van de Geyn kun je beter niet in discussie treden.) Cavalli speelt, hoe dan ook, uitmuntend: akoestisch van toon, zuiver, empathisch en direct één geheel met de slagwerker. De veertiger Pinheiro studeerde twee decennia terug een paar jaar op Berklee en geniet in eigen land een gedegen reputatie. Vele uren, dagen, maanden, jaren studie schemeren achter elke noot die hij speelt. Hij bewerkte het Evans-repertoire - stukken van de pianist of die met hem worden geassocieerd - niet ingrijpend maar maakte er ook weer geen feest van herkenning van. Soms verliest hij de continuïteit als hij zich bijna verliest in al die nootjes en akkoorden. Hij 'zoekt zijn grenzen op' zoals pedagogen dat zeggen, wat voor hem pleit. Gemakzucht is hem vreemd.

Jeroen de Valk

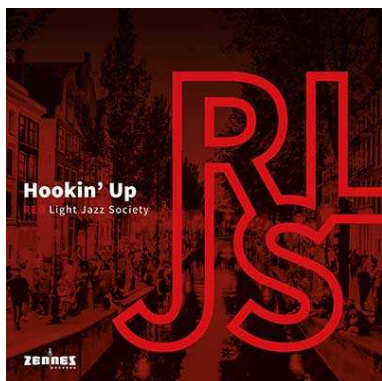
Bezetting:

Ricardo Pinheiro (gitaar),
 Massimo Cavalli (bas),
 Eric Ineke (drums).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=9YVHw44aNEs>

RED LIGHT JAZZ SOCIETY
Hookin' Up
Zennez Records

Tot zo'n twintig jaar terug wist de jazzkritiek het wel: de jazzopleidingen leidden slechts 'klonen' op die allemaal 'bebop' speelden. Toen verscheen een coverstory in HP/De Tijd onder het kopje 'Dr Jazz' waarin het vele conservatoriumtalent werd gesignaleerd. Kloontjes en zuivere beboppers waren er niet of nauwelijks bij.

De kritiek verdween in die tijd met een oorverdovende stilte. En nu is er alwéér een piepjong orkest met achttien bandleden van wie uw verslaggever maar de helft ooit eerder hoorde. De naam verwijst naar het Amsterdamse festival Red Light Jazz - inderdaad, in de rosse buurt - waar de bigband een paar keer speelde. Op dit debuutalbum 'Hookin'Up' houden vertrouwde en moderne klanken elkaar mooi in evenwicht. De band swingt, de blazers fraseren hecht en het zelf gecomponeerde en gearrangeerde repertoire maakt al een even professionele indruk. De solisten klinken meestal zelfverzekerd en oorspronkelijk, al lijken ze een enkele keer met enige inspanning de 'changes' te lezen.

In vroeger tijd waren al deze muzikanten druk bezette studio-klassers geweest. Nu niet, want dat werk is in Nederland vrijwel wegbezuinigd. Korten op kunstsubsidies levert, in het grote geheel gezien, een te verwaarlozen bezuiniging op, maar politici weten er nog steeds gretig stemmen mee te winnen. De cd werd noodgedwongen uitgebracht dankzij crowdfunding. Doch niemand minder dan Jim McNeely schreef de uitgebreide liner notes. Hij dirigeert al jaren de radiobigband van Frankfurt, want in Duitsland blijven die orkesten gewoon intact.

Red Light Jazz Society is een piepjong orkest met achttien bandleden van wie uw verslaggever maar de helft ooit eerder hoorde.

De Red Light Jazz Society werd in 2016 opgezet als studieproject door saxofonist Guus Janssen (niet te verwarren met de veel oudere pianist) en trompettist Dave Vreuls. De stukken op dit album zijn van verschillende bandleden, zij het dat Vreuls het merendeel arrangeerde. Hij droeg ook een paar zeer ter zake doende trompetnoten bij. Dave Vreuls - onthoud die naam. Het repertoire gaat van funky en luchtig à la The Sidewinder tot langzaam en bijna pijnlijk-openhartig. Van Gil Evans-achtige klankwolken tot Count Basie-swing. Van de solisten kennen wij Jazzflitsers vermoedelijk al altist Mo van der Does - na Maarten Hogenhuis alweer een altist die naar verluidt Benjamin Herman nerveus kan maken - en tenorist Gideon Tazelaar, die zelfs naast kanonnen als Sjoerd Dijkhuizen overeind blijft. Neem de liner notes er maar bij; McNeely voorziet hierin elke track van een gedegen toelichting. Vanuit Duitsland, waar ze niet alleen sneller vaccineren, maar waar politici het ook niet in hun hoofd zouden halen om te sollen met orkesten.

Jeroen de Valk

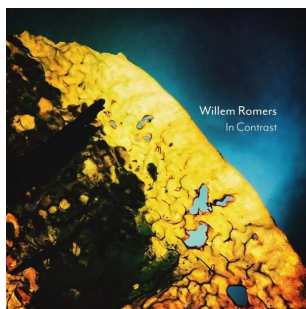
Bezetting:

Dave Vreuls, Robin Rombouts, Koen Smits, Tom Ridderbeekx, Thijs van den Geest (trompet), Jeroen Verberne, Alex van Abeelen, Sam Thomas, Bart van Gorp (trombone), Guus Janssen, Mo van den Does, Gideon Tazelaar, Stan van de Wetering, Jessie Brevé (saxen), Gijs Idema (gitaar), Robert Koemans (piano), Cas Jiskoot (bas), Wouter Kühne (drums), Nikolai Bøgelund (dirigent).

Maak hier kennis met het orkest:
<https://www.youtube.com/watch?v=u9XpNH7fYP0>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS
Wij maakten voor u in Spotify een afspeellijst met nummers uit de in deze rubriek besproken albums.
Klik hier: <https://spoti.fi/36UsS6h>

WILLEM ROMERS
In Contrast
 Eigen Beheer (willemmromers.nl)

Samen met mij bent u straks getuige van iets moois. Iets groots. In nog geen half uur leert u namelijk de bescheiden Willem Romers kennen. Een drummer uit de Randstad. Hij speelde regelmatig met saxofoniste Kika Sprangers en recentelijk nog op de cd 'CROSS' van pianist Robert Koemans. Maar nu is hij 'voor zichzelf begonnen'. Zijn debuut, 'In Contrast', is een album om serieus rekening mee te houden.

Die titel wordt al direct verklaard in de eerste woorden van de hoestekst: "Zo, daar ben ik dan." Betekent dit een trots: 'Kijk mij eens staan!' Of het tegenovergestelde: "Eindelijk durf ik mezelf te tonen." De waarheid is dat Romers deze opname uitbrengt na 'schrijven, zoeken, verdiepen, uitproberen en ontdekken'. Dat is nu klaar. Willem Romers is heel bescheiden. Zijn drumspeel klinkt steeds op de achtergrond. Niks spierballen. Niks solo's. Hij is er wel altijd, maar is blijkbaar liever niet in beeld. Hij wist een stel jonge topmuzikanten bij elkaar te brengen en legde puike composities op de lessenaars. De muziek draait steeds om vrijheid en is opgenomen tijdens het Grachtenfestival en in de kerk van Ransdorp. Daarbij klinkt meer ervaring dan de gemiddelde leeftijd van 26 doet vermoeden. Jesse Schilderink blaast pure emotie. Jelle Roozenburg kleurt soepel en elegant. William Barrett speelt niet op alle nummers mee. Waarom eigenlijk niet? En Willem Romers? Na dit half uur weet u veel meer van hem. En wat die contrasten betreft: ik beleefde dit half uur als een heerlijke droom. Op Spotify staat alleen het tweede nummer van de cd, 'Svartvass'. Om alles te kunnen horen koopt u natuurlijk de cd, want deze mannen starten hun carrière midden in een crisis.

Peter J. Korten

Bezetting:

Jesse Schilderink (sax),
 Jelle Roozenburg (gitaar),
 William Barrett (bas),
 Willem Romers (drums).

Beluister hier een nummer van de cd:
https://www.youtube.com/watch?v=IUyNS_Fe1uk

RORSCHACH
 Rorschach
 El Negocito

Dat de Rohrschachttest, waaraan dit kwartet zijn naam dankt, dit jaar zijn honderdjarig bestaan viert, is vermoedelijk toeval. De opnamen van het titelloze debuutalbum vonden namelijk al plaats in de zomer van 2017. De vrije associatie, die de test in gang zou moeten zetten naar aanleiding van een inktvlek op een dubbelgevouwen stuk papier, is natuurlijk een metafoor voor de vrije improvisatie. De zeven stukken op de cd kennen dan ook geen namen van componisten – sterker nog, ze hebben zelfs niet eens een titel. Die mag de luisteraar er zelf bij associëren. Het kwartet van twee pianisten (Seppe Gebruers en Erik Vermeulen) en twee drummers (Eric Thielemans en Marek Patrman) biedt daartoe voldoende gelegenheid, want de muziek is gevarieerd. Zelden stappen de twee instrumentenkoppels in de valkuil van het volspelen. Het geheel blijft open en helder, zelfs in de heftigste Cecil Taylor-achtige passages. Met de op- en afbouw en de dynamiek zit het wel snor, zoals je van deze ervaren improvisatoren mag verwachten. Vaak zoekt het viertal de abstractie op, maar ze schrikken er ook niet voor terug om stuwende ritmes en lyrische momenten in te bouwen. Of de groep het in zich heeft om een 'working band' te worden, valt te betwijfelen. Jazzclubs met twee gelijkwaardige vleugels zijn immers niet zo dik gezaaid.

Herman te Loo

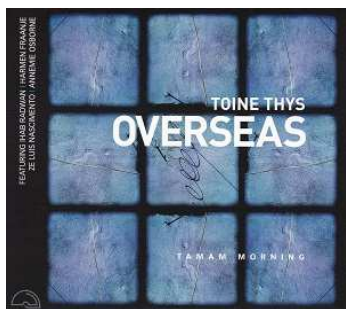
Bezetting:

Seppe Gebruers,
 Erik Vermeulen (piano),
 Eric Thielemans,
 Marek Patrman (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://bit.ly/3oU6akS>

TOINE THYS OVERSEAS
Tamam Morning
Igloorecords.be

Dat muziek zich niet houdt aan grenzen, conventies en stijlen, daarvan is de cd 'Tamam Morning' van Toine Thys Overseas een schoolvoorbeeld. Deze wereldmuziek herbergt structuur, improvisaties en vele klankkleuren, die niet zomaar passen in hokjes. De ruggengraat van de muziek is weliswaar gecomponeerde eurojazz, maar met de Egyptische oudspeler Ihab Radwan in de gelederen wandelt de Oriënt de muziek binnen. Percussionist Zé Luis Nascimento uit Brazilië is als een kameleon. Hij voegt zich soepel naar melodie en sfeer, maar ritmisch is hij strak en sturend. Voeg daarbij de Luxemburgse celliste Annemarie Osborne en de Nederlandse pianist Harmen Fraanje en je kunt niet anders dan vaststellen dat Toine Thys een kosmopolitisch hofje heeft samengesteld. Dat is voor deze Brusselse muzikant overigens niet vreemd. Hij is al jaren actief met verschillende muziekstijlen en heeft verschillende projecten in Afrika op zijn conto, waaronder een muziekschool in Burkina Faso. De nummers op de cd vormen een organisch geheel; ze matchen op een plezierige manier met elkaar. Het nummer 'Seven angels' heeft een exotische Arabische sfeer, waarbij de altsax, cello en oud een meanderende combinatie vormen. Het stuk 'Giacomo Casanova' begint ingetogen, maar alras grijpt Zé Luis zijn kans om met percussie een heerlijke puntig ritme te creëren, waarop de oud van Ihab Radwan lekker kan grooven. De compositie 'Istanbul kidz' is een drieliuk geïnspireerd op de grootstedse jongerencultuur van Istanboel met zowel traditionele als eigentijdse muziek. 'Tamam Morning' is een avontuurlijke cd die uitnodigt tot vaker luisteren en dan aan rijkdom wint.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Toine Thys (tenor- en sopraansax, basklarinet), Ihab Radwan (oud), Annemarie Osborne (cello), Harmen Fraanje (piano), Zé Luis Nascimento (percussie).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=Hj3Bx3HLsSw>

MARCIN WASILEWSKI TRIO & JOE LOVANO
Artic Riff
ECM Records

Het Poolse Marcin Wasilewski Trio bestaat in deze samenstelling sinds 1993. Hun ontwikkeling heeft een stevige impuls gekregen doordat ze landgenoot en trompettist Tomasz Stańko konden begeleiden. Die samenwerking bracht hen bij het label ECM. Saxofonist Joe Lovano (68) heeft stapels platen voor Blue Note gemaakt. Met de gitaristen John Scofield, John Abercrombie en vooral drummer Paul Motian maakte hij uitstapjes naar ECM. En met 'Artic Riff' dus opnieuw. Dat brengt twee ijzersterke partijen bij elkaar en de samenwerking is ronduit geslaagd.

Wasilewski is een uiterst getalenteerde pianist en kan tijdens intensieve passages net zo kreunen als Keith Jarrett. Zoals altijd wordt er in dit trio nauwelijks gesoleerd. Maar wat een hecht groepje is het! Lovano strooit royaal met zijn fameuze 'bijna-flageoletten'. Net zoals een topchef spannende en uitdagende gerechten kan maken met overbekende ingrediënten, bevat de cd 'Artic Riff' alles voor een perfecte sterrenbeleving. Het album trakteert op: volledig vrije improvisatie, uptempo swing en een ballad. En juist daardoor is het een solide en coherent geheel. Alles komt heel mooi samen in 'Fading sorrow' van Wasilewski. De pianist schreef trouwens mee aan bijna alle composities. De cd sluit af met zijn langzame ode aan Joe 'The cat with the hat' Lovano: 'Old hat.'

Peter J. Korten

Bezetting:

Joe Lovano (sax), Marcin Wasilewski (piano), Slawomir Kurkiewicz (bas), Michal Miskiewicz (drums).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=gcv2Xh438Z8>

IM EDDIE ENGELS

(1936 – 2021)

Eddie Engels was een allround-trompettist met een sterke embouchure, een persoonlijke aanpak in de (neo)bop en een indrukwekkend curriculum vitae als studio-, sessie- en orkestmuzikant in West-Europa. Maar er zat nog meer in en dat kwam er niet uit. Een grootse carrière als solist, bijvoorbeeld. Ack van Rooyen - zes jaar ouder - werd ook studiomuzikant maar was toch onontkoombaar als jazzsolist en beleeft nu, sinds zijn pensionering, zelfs een late opbloei. Bij Eddie Engels (1 oktober 1936-2 februari 2021) lukte dat niet zo. Waarom, werd voor de meeste jazzfans pas duidelijk met de publicatie van zijn autobiografie 'Hartstocht en Jazz' (2012). Eddie vertelt hierin zonder terughoudendheid over zijn verslaving aan seks en versieren. Ontelbare vrouwen, ruzies en gebroken harten - inclusief dat van hem - komen voorbij. Het is een wonder dat er nog zoveel mooie trompetnoten te horen waren. Zijn kinderen herinneren hem niettemin op de uitvaartannonce als 'een markante vader'.

Eddie Engels: sublieme muzikant, wild privéleven

Na een conservatoriumstudie in Amsterdam werd Engels snel beroepsmuzikant. Hij werkte een kwart eeuw vooral als studiomusicus - veelal in het gezelschap van vrienden als Art Farmer en Benny Bailey - en doceerde vanaf 1979 op de nieuwe jazzconservatoria: Den Haag, Zwolle en vooral Groningen. Hij vestigde zich in het Friese Heerenveen, misschien vanwege zijn vele tumultueuze relatieperikelen elders in het land. Een leidinggevende van het Gronings conservatorium wist jarenlang niet dat een trompettist van formaat zomaar bij haar om de hoek woonde. Eddie leidde er een eigen bigband en ging ook aan de slag als arrangeur, pianist en pianodocent.

Relevante albums zijn: 'The Secret All Star Band' (NJA, 1964-1969) van Ruud Bos, 'Tell Me...' (DayBreak, 1979) van Jimmy Knepper en 'New Beginning' (Habiba Music, 1994), een zeldzame cd als leider. Die laatste titel suggereert dat hij alwéér aan iets nieuws was begonnen. Als gast haalde hij Claudio Roditi erbij; een beroemdheid voor wie Eddie hier zeker niet onderdoet. Voor wie het zich afvraagt: John Engels speelt op al deze cd's mee maar is geen familie.

Jeroen de Valk

VARIA

Edward Capel presenteert project

TheCoronaBasementRecordingsLive in beeld en geluid

Saxofonist Edward Capel presenteert van 25 tot en met 27 februari bij het Eindhovense Paviljoen Ongehoorde Muziek (POM) on line de resultaten van zijn project TheCoronaBasementRecordingsLive. De opnames hiervoor werden in juni vorig jaar in POM gemaakt tijdens vier improvisatieavonden. Die avonden bestonden uit allereerst een reeks solo-improvisaties, daarna volgden duo- en trio-improvisaties en als laatste een tutti improvisatie. Onder anderen Rianne Wilbers (zang), Bart Maris (trompet, elektronica), Jacq Palinckx (gitaar), Harmen de Bresser (contrabas), Bart van Dongen (toetsen) en Michael Vatcher (drums) deden mee. De opgenomen muziek is gecomprimeerd tot vier compilaties van zo'n vijftien minuten. Daar hebben Arnoud Rigtter (CBRLive 1), Jornt Duyx (CBRLive 2), Jacq Palinckx (CBRLive 3) en Rik van Iersel (CBRLive 4) een korte film/animatie bij gemaakt. Het resultaat zal te bekijken en beluisteren zijn via YouTube (account Edward van Capel) en Vimeo (beeld en geluid), en te downloaden via Bandcamp (geluid).

Meer info: <https://www.pomeindhoven.nl/agenda>

Eric Ineke maakt programma over Mobley/Hubbard

In zijn radioprogramma 'House of Hard Bop' belicht drummer Eric Ineke in februari en maart de combinatie Hank Mobley (tenor) en Freddie Hubbard (trompet). Beide blazers uit de stal van Blue Note Records maakten een reeks plaatopnamen, veelal in de studio van geluidstechnicus Rudy van Gelder. Op enkele albums staan ze samen aan het front. 'Goin' Up' (1960) en 'Blue Spirits' (1966) verschijnen onder Hubbards naam, op 'Roll Call' (1961) en 'The Turnaround' (1965) is Mobley de leider. Wat de drummers betreft, het zijn niet de geringsten die 'time & drive' gaande houden: Art Blakey, Philly Joe Jones, Pete LaRoca en Elvin Jones. De eerste aflevering is op zaterdag 20 februari om 17.00 uur op de Concertzender.

Dick de Graaf twee jaar geleden in De Doelen (R'dam). (Foto: Joke Schot)

Dick de Graaf groet Biden

Om uitdrukking te geven aan zijn gevoelens van opluchting en hoop bij het aantreden van de Amerikaanse president Joe Biden op 20 januari jl, nam saxofonist **Dick de Graaf** op zijn zolderkamer – een stukje huisvlucht noemt hij het zelf – een hommage op aan 'The star spangled banner' (het Amerikaanse volkslied). De Graaf: "Ik hoop dat mijn rustige, persoonlijke, deels geïmproviseerde uitvoering van deze melodie, geschreven in 1814 door de Britse organist en componist John Stafford Smith, u zal bevallen." Luister hier naar Dick de Graaf op tenorsax, sopraansax en fluit:

<https://youtu.be/s7uDTxNXZrg>.

Luxembourg Jazz Meeting digitaal

De Luxembourg Jazz Meeting, een tweemaaljaarlijks netwerk- en showcase-evenement voor jazzprofessionals, vindt dit jaar op 11 maart digitaal plaats. 's Morgens kunnen de deelnemers via internet met elkaar praten en 's middags worden optredens vertoond van de volgende groepen: Klein, Greg Lamy & Flavio Boltro, Reis Demuth Wiltgen, Benoit Martiny Band, Claire Parsons, Michel Meis 4tet, Pascal Schumacher en Tele-Port. Deze optredens werden reeds in november vorig opgenomen in de abdij van Neimënster.

Meer info: <https://bit.ly/2NY1AVT>

Inschrijving Maastricht Jazz Awards 2021 start 15 maart

Van 15 maart tot en met 8 april aanstaande staat de inschrijving open van het concours Maastricht Jazz Awards 2021, naar eigen zeggen de grootste jazzcompetitie van Zuid-Nederland. Dit jaar heeft dit concours een andere vorm dan anders. De editie 2021 is volledig online. Deelnemers moeten ter versterking van hun muzikale boodschap een videoclip maken van drie tot vijf minuten. Het concours kent twee categorieën: Professional en Student. Deelnemers mogen niet verder dan 125 kilometer van Maastricht wonen. Na sluiting van de inschrijving worden tien video's geselecteerd. Die worden 9 april online geplaatst. De winnaars worden op 28 april bekendgemaakt. Voor die winnaars liggen een geldprijs en een professioneel coachingstraject klaar.

Het inschrijvingsformulier staat hier klaar:

<https://bit.ly/3adK5JE>

Joost Patocka te gast in radioprogramma Kunststof

Drummer **Joost Patocka** zit dertig jaar in het vak. Voor zijn nieuwe project Jazz For The Millions heeft hij voor het eerst in al die jaren een band om zichzelf geformeerd, met Francien van Tuinen (zang), Maarten Hogenhuis (altsaxofoon), Jesse van Ruller (gitaar) en Phil Donkin (bas). Over zijn bestaan als jazzdrummer en -docent, zijn nieuwe band en zijn jubileum sprak hij 4 februari een klein uur in het NTR-radioprogramma Kunststof.

Luister Kunststof hier terug: <https://bit.ly/3oYBFKA>

Jazz Rally Düsseldorf zes weken uitgesteld

De Jazz Rally Düsseldorf is zes weken uitgesteld. Het vindt nu plaats van 2 tot en met 4 juli 2021. De Jazz Rally bestaat al sinds 1993 en staat elk voorjaar op de kalender. Vanaf 2006 steevast met Pinksteren. Vanwege het coronavirus wordt het dit jaar iets later. Het buitenfestival trekt jaarlijks zo'n 250.000 bezoekers.

Eric Boeren in gesprek met collega's

In een reeks video's op YouTube gaat kornettist Eric Boeren in gesprek met collega-musici. Elke aflevering staat een instrument centraal. Boeren praat met de bespelers over hun kijk op optreden en improviseren. In de eerste aflevering zijn de pianisten Guus Janssen, Oscar Jan Hoogland, Michiel Braam en Marta Warelis te gast. Bekijk het gesprek nu: <https://bit.ly/3j9JIIs>

JazzFest 2021 via internet

De komende editie van het festival JazzFest Amsterdam zal niet in de zaal plaatsvinden. Het gaat op 20 maart online vanuit verschillende locaties in de Indische Buurt. Nog niet geheel duidelijk is hoe een en ander precies in het vat wordt gegoten en of er misschien toch een klein publiek aanwezig kan zijn. Duidelijkheid daarover volgt eind februari. "We blijven optimistisch en hebben goede hoop dat we in maart 2022 weer een ouderwets JazzFest kunnen bouwen in de Indische Buurt. In 2021 moet het maar even anders, maar maken we er het beste van", aldus de organisatoren.

DON WILKERSON (1932–1986)

Hoe 'Texas Tenors' klinken kan ik niet uitleggen, alleen luisteren helpt. Probeer de 'Chicken shack boogie' van Amos Milburn met Maxwell Davis van 19 november 1947 (Aladdin 3014) eens. In jazz en blues nemen tenoristen een vooraanstaande plaats in: Arnett Cobb, Herschel Evans, Booker Ervin, Maxwell Davis, John Hardee, James Clay, Tom Archia, de één al méér dan de ander. 'Texas Tenor' Don Wilkerson, over hem gaat dit verhaal, werd in 1948 aangeworven bij pianist en bandleader Amos Milburn.

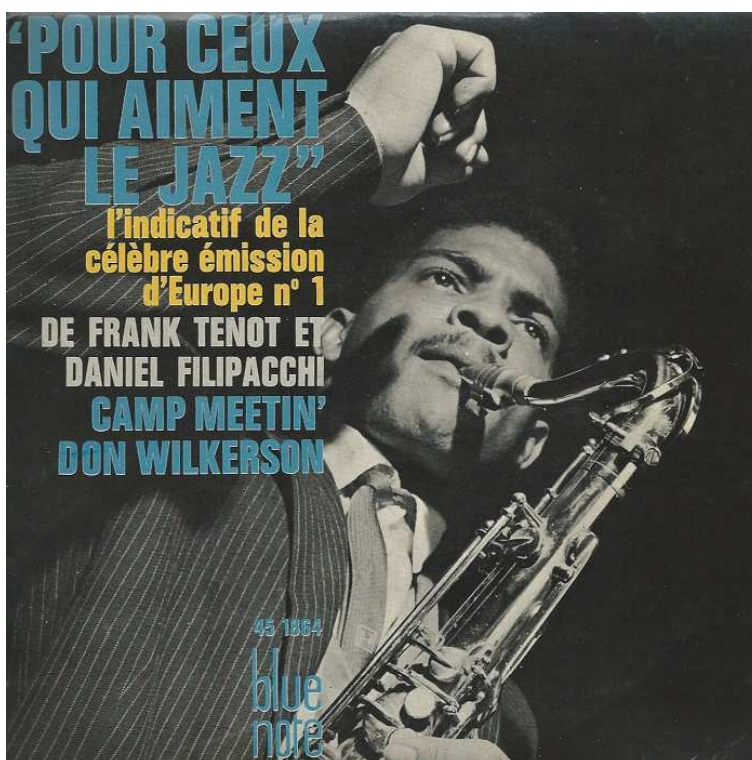
Amos Milburn, 'Chicken shack boogie':
<https://bit.ly/2YWY8Sk>

Het was saxofonist Illinois Jacquet die Wilkerson bij Blue Note bracht. Dat label nam in 2001 het initiatief om Wilkersons 'Preach Brother!', 'Elder Don' en 'Shoutin'!' als dubbel-cd uit te brengen, helaas uit de handel, wel in uw mediatheek (Blue Note 24555). Het zijn opnamen uit 1962 en 1963 met gitarist Grant Green (1935-1979), pianist Sonny Clark (1931-1963), organist Big John Patton (1935-2002), drummer Billy Higgins (1936-2001), met twaalf pagina's hoesteksten bijgevoegd. In die van 'Shoutin'!' staat: "... and Dixon is generally considered to be one of the most talented of the newer guitar players ..." – Dixon is de drummer op die plaat. Soms wordt 29 juli 1963 vermeld als opnamedatum van 'Shoutin'!', het kan ook 30 juli 1963 zijn. In de jaren zestig was Wilkerson bekend door zijn werk als bandleader voor gitarist Grant Green, maar leg me uit waarom Wilkerson niet eens vermeld wordt in het boek 'Grant Green – Rediscovering the Forgotten Genius of Jazz Guitar' van Sharony Andrews Green. Vanaf 1954 is Wilkerson de saxofonist die bij zanger-pianist Ray Charles de bekende solo's neemt in 'Hallelujah, I love her so', 'I got a woman', 'This little girl of mine' en 'Come back baby'.

Als je in de jaren zestig 'jazz' wilde leren kon je terecht bij de radioprogramma's van jazzhistoricus Michiel de Ruyter (1926-1994) of bij Willis Conover (1920-1996) van The Voice of America.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

De Franse hoes van Wilkersons single 'Camp meetin'' uit 1962.

Of in de boeken van Joachim Ernst Berendt (1922-2000) of van 'Monsieur Jazz' André Francis (1925-2019). Zeer populair vanaf 1955 was 'Pour ceux qui aiment le jazz' op radiostation Europe 1 met Frank Ténot en Daniel Filipacchi. Daar werd later – luistertip – 'Camp Meetin'' uit de 'Preach Brother!'-plaat (18 juni 1962) van Wilkerson als herkenningmelodie genomen, op single Blue Note 45-1864 uitgebracht, met een foto van Don Wilkerson op de hoes (zie hierboven).

Luister hier naar de single 'Camp meetin':
<https://www.youtube.com/watch?v=NiJFDZUqwmk>

Nu aandacht voor 'one of the overlooked titans of the tenorsax'! Don Wilkerson werd op 6 juli 1932 geboren in Moreauville, Louisiana en overleed op 18 juli 1986 in Houston, Texas. Hij volgde college in Shreveport, Louisiana. In 1944 verhuist hij naar Texas, waar hij altsax speelt in schoolorkesten van Houston's Jack Yates High School met inspiratie van Charlie Parker en Johnny Hodges (George Floyd die op 25 mei 2020 overleed was ook oud-leerling van die school).

Wilkerson debuteert in Dayton, Texas. In 1948 schakelt hij - geluisterd naar Paul Gonsalves (1920-1974), Sonny Stitt (1924-1982), Gene Ammons (1925-1974) en Sonny Rollins (°1930) - over op tenorsax. In 1948-1949 vertoeft Don in Los Angeles, jamt met de saxofonisten Dexter Gordon, Wardell Gray en Sonny Clark. Uit die periode dateert samenwerking met zanger-pianist Charles Brown (1922-1999) en met Amos Milburn (1927-1980) uit Houston. Verder toerde hij met het orkest van Milt Larkin (1910-1996) en gitarist T-Bone Walker (1910-1975). Op 1 oktober 1949 neemt Amos Milburn met The Chickenshakers - met de 17-jarige Wilkerson - enkele nummers op voor Aladdin 3037 ('Bow bow', 'Let's make christmas merry, baby').

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Op 19 december 1949 ook nog 'Boogie woogie' voor Aladdin 3105, op 4 januari 1950 'Sax shack boogie' voor Aladdin 3064.

In **1953** verdient Wilkerson zijn brood in de Birdland van Miami Beach, daar ontmoet hij in **1955** saxofonist Cannonball Adderley.

Voor de geschiedenis: zanger-pianist Little Willie Littlefield (1931-2013) werd ontdekt door Jules Bihari van Modern Records, LWL vormde zijn eerste orkest met schoolkameraad Don Wilkerson. In maart 1949 werd 'Drinkin' hardacol' met Wilkerson opgenomen voor Modern 20-709. Amos Milburn zou Don Wilkerson enige tijd later afsnoepen van LWL. De platen van LWL waren in de States niet meer zo succesvol, hij zocht vanaf 1978 in Europa een afzetgebied met zijn ouderwetse, soms banale live-optredens. Hij stierf op 23 juni 2013 in Voorthuizen, hij werd 82 jaar.

DON WILKERSON BIJ RAY CHARLES

Tijd om terug te grijpen naar de Ray Charles' autobiografie 'Brother Ray' – genoteerd door David Ritz, verschenen in 1978, mijn exemplaar uit dat jaar telt 340 bladzijden. In 2004 heruitgegeven op 384 bladzijden 'including the last days of Brother Ray', nu 19 euro in de boekhandel. Ray Charles stierf op 10 juni 2004 in Beverly Hills, twaalf kinderen achterlatend, advocate Mary Anne Den Bok is de moeder van zijn jongste kind Corey Robinson Den Bok (*1987), Nederlands klinkende naam.

Ray zegt over Wilkerson: "he's one of the best saxophonists of the century! He could kick the ass of almost any tenor player in the country".

In de zomer van **1954** stelt Ray Charles zijn orkest samen. Vanaf 1961 zou hij 26 keer in België en 24 keer in Nederland optreden. Op 29 juli 1961 in Comblain-la-Tour (?), maar Jazz Magazine van september 1961 rept met geen woord over dit concert! Jazz Magazine van december 1961 is een 'special' Ray Charles: van 20 tot 24 oktober hebben 35.000 personen in Parijs genoten van Ray Charles – 'il a régné cinq jours sur Paris' – en van Don Wilkerson!

Pas in oktober 1954 werd Wilkerson bij Charles aangeworven, hij is dan 22. Hij gaat op tournee met Ray, maar blijft in Houston wonen. Wilkerson en Fathead Newman zijn Charles' stersaxofonisten. In 1955 beveelt een promotor zangeres
...vervolg in de rechterkolom

De hoes van 'Shoutin!', uitgebracht door Blue Note.

Mary Ann Fisher aan, Donald, Fathead en Mary Ann vormden een vocaal trio.

Wilkerson toert en neemt platen op met Brother Ray in 1954, 1955, 1958. Hij toert drie weken in april-mei 1961, Van 18 tot 24 juli 1961 is Ray Charles 'live in France' in Antibes, zonder Wilkerson. De 18de speelt het orkest met keukenstoelen als muziklessenaar, de 22ste met echte staanders. Het is te zien in deze 1,5 uur durende video: <https://tinyurl.com/14f3s9u2>.

Van 18 tot 24 oktober maakt het orkest opnieuw een tournee in Europa, nu met Wilkerson: op 18 oktober **1961** in Kongresshaus Zürich, 19 oktober Congrespaleis Lyon en van 21 tot 24 oktober in het Palais des Sports, Parijs. Het concert van 22 oktober is als bootleg uitgebracht (luister hier: <https://tinyurl.com/2arbpv5j>)

Ray Charles over Wilkerson: "He's one of the best saxophonists of the century! He could kick the ass of almost any tenor player in the country".

Nog een tussendoortje: volgens de Chicago Tribune van 9 juli 1961 trad Ray Charles op in het Regal Theater, het cultureel muziekcentrum voor zwarten aan de Southside, waar in november 1964 B.B. King zijn plaat 'Live At The Regal' opnam. Op 8 juli was Ray Charles aangehouden in een appartement: twee detectives waren uitgestuurd op verdenking van handel in drugs, die ze helaas niet vonden. Wel troffen ze twee .38 kaliber revolvers aan. Ook Don Wilkerson, 29, werd tijdelijk aangehouden, 'without charge'.

Dan in **1962**: op 6 maart Berlijn, op 17 mei geland in Orly, van 17 tot 25 mei in Olympia, Parijs, ook in Rijsel (Lille) en Roubaix. De aansluitende concerten van 26 en 27 mei in Brussel en Luik werden geschrapt, daardoor vervielen ook Antwerpen en Oostende. Volgende jaren: 1964, 1978, zomer 1983, juli 1983 in Montreal.

...vervolg op de volgende pagina links

Van 1944 tot 1983 organiseerde Norman Granz zijn 'Jazz At The Philharmonic'-concerten, zo genoemd naar het eerste concert op 2 juli 1944 in het Philharmonic Auditorium in Los Angeles. Op 6 maart **1962** komt Ray Charles met een 'JATP'-pakket naar het Sportpalast in Berlijn met Don Wilkerson, David Faithhead Newman, saxofonist Hank Crawford, trompettist Wallace Davenport en gitarist Sonny Forriest. Van concerten zijn officiële opnamen uitgebracht, 'Europe 1', plus bootlegs op cd en dvd.

Bekijk hier de uitgeschreven solo van Wilkerson op 'Hallelujah I love her so!' van Ray Charles: <https://bit.ly/3jjXKSq>. Hier legt saxofonist Jay Metcalf uit waarom deze solo volgens hem zo goed is: <https://tinyurl.com/z88lgwj>. Via deze link kunt u het hele nummer beluisteren: <https://tinyurl.com/ycl4jekm>.

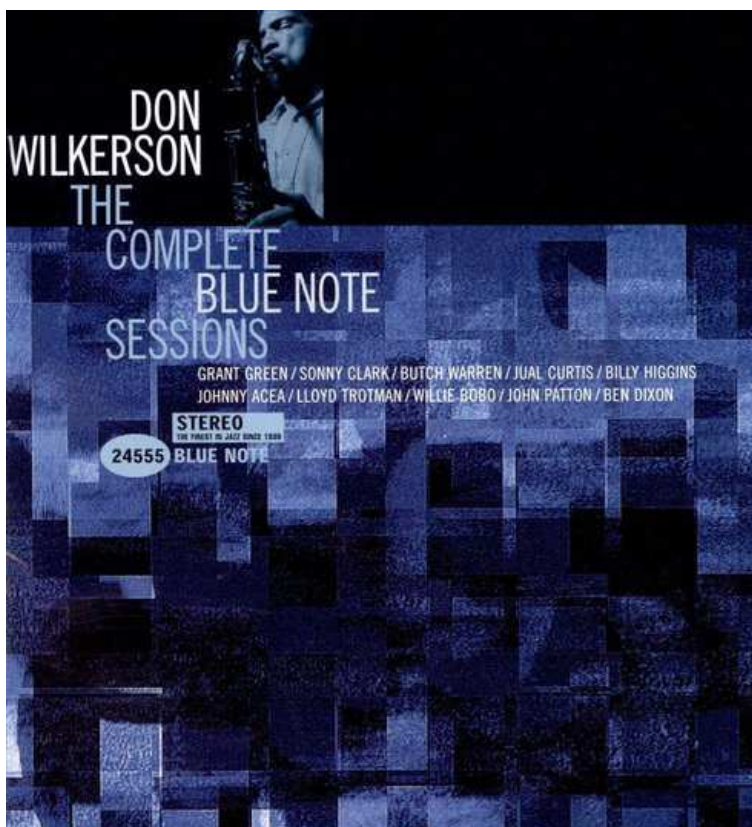
In de **jaren zeventig** speelt Don Wilkerson in Houston bij de bigband van gitarist Sonny Franklin, met arrangementen van Cedric Haywood, waarbij toen ook saxofonist Tom Archia, Arnett Cobb, en zijn orkestvriend van bij Ray Charles, trompettist Joe Bridgewater. Als Alvin Hubert (+1977) vertelt over het verblijf van 'the devil' Tom Archia in 1973 bij Franklin, dan merkt hij over Don Wilkerson op: "... the forgotten Texas Tenor Don Wilkerson, ...". Wilkerson is dan 41! Ook speelt Wilkerson in de jaren zeventig met saxofonist Eddie Cleanhead Vinson en gitarist Clarence Gatemouth Brown.

Van 26 tot 31 december **1978** trad de Ray Charles Big Band op in het Music Hall Center for Performing Arts in Detroit, Michigan, ook trompettist Johnny Coles was erbij.

'Georgia on my mind' ontbrak nooit op Ray's programma, op 24 april 1979 werd dat lied door de Georgia State politici aangenomen als 'Georgia's Official State Song'.

In september **1982** speelt Don Wilkerson met Chuck Wiggins een "Tribute to Louis Jordan" in Club Lingerie in Hollywood.

Op zijn 57ste verjaardag neemt B.B. King (16 september 1926) in **1983** zijn 28ste studioplaat op, niet met de muzikanten met wie hij toerde, tot hun ontevredenheid. Op die plaat 'Blues 'n' Jazz' zijn het onder anderen Arnett Cobb, pianist Lloyd Glenn, gitarist Billy Butler, drummer ...vervolg in de rechterkolom

Alle Blue Note-opnamen van Wilkerson zijn in 2001 verzameld op twee cd's.

Oliver Jackson, trompettist Woody Shaw, met Don Wilkerson en trompettist-arrangeur Calvin Owens (1929-2008). Owens woonde vanaf rond 1985 tot in 1997 met zijn Belgische vrouw in Brussel. Het werd de beste bluesplaat van 1983 en Arnett Cobb kreeg hiervoor een Grammy in 1984. Ook nog: Calvin Owens trad op 4 oktober 1990 op te Ruiselede in de Banana Peel, samen met de gitaristen Johnny Copeland en Jan De Bruyn (°1958), in het najaar 1991 met Blue Blot in Antwerpen.

Luister hier naar het Riverside-album 'Texas Twister':
<https://www.youtube.com/watch?v=fJWgcbmAQEw>

De laatste twintig jaar was Wilkerson mentaal niet sterk, zijn verslaving verklaart zijn toevallige afwezigheden bij Ray Charles. Hij nam geen platen meer op, maar stond nog aan de zijde van gitarist Ted Dunbar, drummer Ed Soph, en zijn leerling saxofonist Shelley Carrol.

Op 1 augustus 2019 speelde die Shelley Carrol and the Houston Jazz Collective een Don Wilkerson Tribute in het Contemporary Arts Museum in Houston, in aanwezigheid van Wilkersons weduwe. Carrol is een oud-gediende van bij het Duke Ellington Orchestra, nu actief bij Kool and the Gang. Hij was ook op het North Sea Jazz Festival.

Don Wilkerson in 'Senorita Eula' (1962):
<https://www.youtube.com/watch?v=jG0tZw96Dzs>

De laatste jaren van zijn leven begeleidde Wilkerson dikwijls de nu nog steeds actieve zanger Horace Grigsby (°1935), aldus Andrew Dansby van de Houston Chronicle. Volgens Dansby zou in 2018 een studiosessie van Wilkerson en Arnett Cobb uit de jaren zestig ontdekt zijn!

...discografische gegevens Don Wilkerson op de volgende pagina

DON WILKERSON DISCOGRAFISCHE GEGEVENS

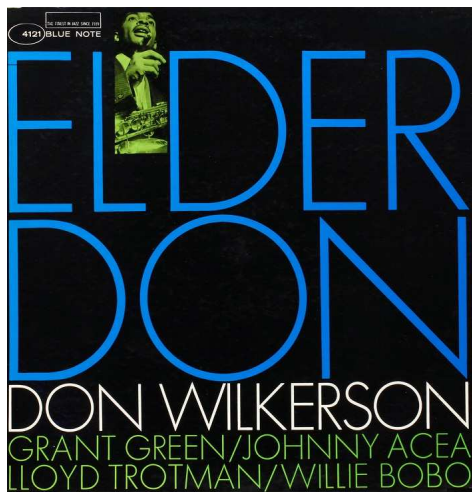
Don Wilkerson speelt mee op tientallen platen, veelal met musici die deels buiten dit bestek vallen: zanger-saxofonist Louis Jordan, zanger Lloyd Price, zanger Hank Ballard en Little Willie Littlefield. Voor verder onderzoek: op internet vindt u wel een start voor een discografie. Wilkerson speelt tussen 1949 en 1951 wel op een dozijn singeltjes bij de formaties van Amos Milburn, Charles Brown, Ray Charles, B.B.King, en vele anderen.

1 oktober 1949 – **Amos Milburn & The Chickenshackers**, pianist-zanger Milburn met gitarist Texas Johnny Brown, 'Bow bow', 'Let's make christmas merry, baby' (Aladdin 3037, op Classics Chronological 5077, 1948-1949)

19 december 1949 – **Amos Milburn**, 'Boogie woogie' (Aladdin 3105)

4 januari 1950 – **Amos Milburn**, 'Sax shack boogie' in Los Angeles (Aladdin 3064)

augustus 1953 – **Danny Small and His Orchestra**, pianist Danny Small, trombonist Haleen Rasheed, met 'Free sugar' en 'Don Juan' als 'instrumental featuring Don Wilkerson on tenorsax', in Miami, DeLuxe 6007

De hoes van 'Elder Don', uitgebracht door Blue Note

18 november 1954 – **Ray Charles**, 'Yes indeed', met Joe Bridgewater, David Fathead Newman, in Atlanta (Atlantic 8025)

23 april 1955 – **Ray Charles** – met ongeveer dezelfde, vier tracks in Miami, voor Atlantic

30 november 1955 – **Ray Charles**, 'What would I do without you', met Cecil Payne, Panama Francis, in New York (Atlantic 8025)

4 september 1956 – **Amos Milburn**, 'Chicken shack boogie', in New Orleans, United Artists

19 mei 1960 – '**THE TEXAS TWISTER**' – Nat Adderley, Wilkerson, Barry Harris, Leroy Vinnegar, Billy Higgins, met 'Jelly Roll', Wilkerson-compositie, in Fugazi Hall, San Francisco – zijn eerste plaat als leider (OJC 1950)

20 mei 1960 – zelfde, maar Sam Jones vervangt Vinnegar (OJC 1950) – 'A Cannonball Adderley Presentation', zijn derde in deze reeks voor Riverside

24 augustus 1960 – **Ray Charles**, opnieuw met Wilkerson, in Los Angeles voor ABC-Paramount

18 oktober 1961 – **Ray Charles Orchestra**, 'Swiss Radio Days Jazz – Volume 41', Kongresshaus, Zürich, Marcus Belgrave, Wallace Davenport, Dickie Wells, Don Wilkerson, Hank Crawford, David Newman, Sonny Forriest (TCB – Montreux Jazz Label)

5 - 15 februari 1962 – **Ray Charles**, 'Modern Sounds In Country and Western Music', Dickie Wells, Don Wilkerson, Hank Crawford, David Fathead Newman, in Los Angeles voor ABC Paramount, zie verder 5 september 1962

6 maart 1962 – **Ray Charles**, 'Berlin 1962', JATP-pakket in Sportpalast (Pablo 5301)

3 mei 1962 – '**ELDER DON**' – Johnny Acea, Don Wilkerson, Grant Green, Lloyd Trotman, Willie Bobo, zijn tweede Blue Note LP met zes composities Wilkerson (Blue Note 84121), met luistertip 'San Antonio rose', vanaf minuut 4'58" een pianosolo van Johnny Acea, precies in het Cubaanse Havana

18 juni 1962 – '**PREACH BROTHER !**' – Sonny Clark, Wilkerson, Grant Green, Butch Warren, Billy Higgins, Jual Curtis, zijn eerste Blue Note met zes composities Wilkerson (Blue Note 84107), de hele plaat door drumles van Billy Higgins, bij Rombaux Brugge voor 16,90 euro te koop

augustus 1962 – **Lula Reed** – deze zangeres en Ray Charles op het orgel, met Don Wilkerson, in Los Angeles op Tangerine, het platenlabel van Charles

5 - 7 september 1962 – **Ray Charles**, 'Modern Sounds ...', ook in Los Angeles (Real Gone Music 120 is een 4-cd met 85 tracks, 'Singles Collection 1949-1962 plus Modern Sounds')

30 juli 1963 – '**SHOUTIN' !**' – Wilkerson, John Patton, Grant Green, Ben Dixon, 6 composities Wilkerson, zijn derde en laatste plaat voor Blue Note (Blue Note 84145) – ontdek de toegevoegde waarde van orgelist John Patton op alle zes tracks, bijzonder in 'Movin' out' en 'Cookin' with Clarence'

1962-1963 – **Don Wilkerson** – The Complete Blue Note Sessions – 2-cd – achttien tracks

16 september 1983 – **B.B. King** – 'Blues 'n' Jazz' (MCA 5413), B.B.'s 41ste plaat

EXTRA voor liefhebbers van tenorsaxofonisten:

'Four Classic Albums: Tenor Sax' is een dubbel-cd op Avid Jazz 1285, uitgebracht 2018

J.R. Monterose – 'J.R. Monterose' – Ira Sullivan, Horace Silver, Wilbur Ware, Philly Joe Jones (21 oktober 1956)

Luister hier: <https://bit.ly/3aRIBUL>

Charlie Rouse & Paul Quinichette – 'The Chase Is On' – Hank Jones, Wynton Kelly, Freddie Green, Wendell Marshall, Ed Thigpen (29 augustus & 8 september 1957)

Luister hier: <https://bit.ly/3p6l47z>

Don Wilkerson – 'The Texas Twister' (19 & 20 mei 1960)

Fred Jackson – 'Hootin' 'n' Tootin'' – Earl van Dyke, Willie Jones, Sam Jones, Wilbert Hogan (5 februari & 9 april 1962)

Luister hier: <https://bit.ly/3cUjBrS6>

Erik Marcel Frans

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 8 februari 2021

1 Emmet Cohen

Future Stride
(Mack Avenue)

2 Cory Weeds

O Sole Mio!
(Cellar Music)

3 Eric Reed

For Such a Time as This
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:**

Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:**

Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

Adres(e-mail): Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 1 februari 2021

Shai Maestro op het festival Transition 2019. (Foto: Joke Schot)

[Sebastian Scotney, LondonJazz News \(UK\):](#)

SOFT WORKS

Abacadabra In Osaka, Rec. 2003 (Moonjune Records)

[Patrik Sandberg, JAZZ/Orkesterjournalen:](#)

JOHAN LINDSTRÖM SEPTETT

On The Asylum (Moserobie)

[Cim Meyer, Jazz Special:](#)

JONATHAN KREISBERG AND NELSON VERAS

Kreisberg Meets Veras (New For Now Music)

[Lars Mossefinn, Dag og tid:](#)

NEEDLEPOINT Walking Up The Valley (BJK Music)

[Anne Yven, citizenjazz.com:](#)

MARIA KANNEGAARD TRIO

Sand i En Vik (Jazzland Recordings)

[Axel Stinshoff, Jazz thing:](#)

FRANCO AMBROSETTI Lost Within You (Unit Records)

[Luca Vitali, Giornale della Musica:](#)

ROBERTO NEGRO

Papier Ciseau (Label Bleu)

[Madli-Liis Parts, Muusika:](#)

ROBERT JÜRJENDAL

Water Finds A Way (NEWdOG.Records)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum:](#)

BERNARD MASELI

Drifter (Warner Music Poland)

[Mike Flynn, Jazzwise:](#)

SHAI MAESTRO QUARTET Human (ECM)

[Anna Filipieva, Jazz.Ru:](#)

KRUGLOV-SOOÅR QUARTET

Arsenal (ArtBeat Music)

[Jan Granlie, salt-peanuts.eu:](#)

SAM RIVERS QUARTET

Sam Rivers Archive Project, Vol 4, Braids (NoBusiness Records)

[Christine Stephan, Jazzthetik:](#)

ANDREAS WILLERS

Haera (Evil Rabbit)

[Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:](#)

PAT METHENY

From This Place (Nonesuch Records)

[Henning Bolte, Written in Music:](#)

SIMIN TANDER

Unfading (Jazzhaus Records)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.